FINN ARNE IMSEN

Vedergäll BABYLON

Vedergäll BABYLON

I Uppenbarelseboken talas drastiskt och dramatiskt om Babylons fall:

Och jag hörde en annan röst från himmelen säga: "*Dragen ut ifrån henne*, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor.
Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar.
***Vedergällen henne* vad hon har gjort, ja given henne dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken dubbelt åt henne i den kalk vari hon har iskänkt.**
Så mycken ära och vällust som hon har berett sig, så mycken pina och sorg mån I bereda henne." Upp 18:4-7

- Kan ett sådant bibelsammanhang appliceras på företeelser eller system i vår tid?
- Vad manas vi att draga ut ifrån?
- Vem ska vedergällas och pinas?
- Varför och hur?

Maranatapionjären Arne Imsen undervisar i en serie bibelstudier där frågorna och svaren är en profetisk utmaning till Guds folk, som i denna yttersta tid gör klokt i att ta vara på dessa varningens och förmaningens ord.

BMC-förlag

VEDERGÄLL BABYLON

Finn Arne Imsen

BC-förlag
Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel: 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:
Har Lewi Pethrus rätt (1962)
I världen men icke av världen (1964)
Tid att vakna (1965)
Fruktad Frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte luras av homosexmaffian (1:a utg 1982)
Kärleksfull aga (1:a utg 1991)
Bannlyst Frihet (1995)

VEDERGÄLL BABYLON
Copyright © 1999 BMC Förlag
Sättning och tryck: BMC Tryck, Bromma, 1999
Typsnitt: Times New Roman
Utgiven av BMC Förlag

ISBN 91-971087-3-1

Innehåll

Förord 4
Babylons fall 5
Ogräset och vetet 15
Partiknippen 22
Folket sover 29
Bekämpa henne 46
Statliga serviceorgan 52
Dragen ut ifrån henne 62

Förord

År 1986 hade Arne Imsen en serie bibelstudier, där han undervisade med utgångspunkt från Uppenbarelsebokens beskrivning av Babylons fall. Han sade, bland annat:

-Det är vår uppgift att på Ordets maning inte bara lämna Babylon och markera distans till henne, men bekämpa henne. Att bekämpa, är att låta det himmelska ljuset lysa genom det profetiska ämbetet.

-Denna kulturdrottning, denna religionshärskarinna är ingenting annat än en mördare, som i all sin civilisation är en primitiv kannibal, som inte står ut med sant liv, utan slukar det så fort det uppenbarar sig.

Vad är Babylon? Vem är religionshärskarinnan och skökan? Är denna undervisning aktuell i vår tid?

Frågorna och svaren kommer som en profetisk utmaning till Guds folk, som i denna yttersta tid gör klokt i att ta vara på de varningens och förmaningens ord som förmedlas genom dessa bibelstudier.

Bromma, juni 1999

Stina Fridolfsson

Babylons fall

"Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar."

Så börjar Uppenbarelsebokens 18:e kapitel. Fortsätter vi till kapitel 19, läser vi i första versen: *"Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i himmelen, som sade: 'Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud!'"*

Upptakten till kapitel 18 i Uppenbarelseboken är egentligen alldeles förfärlig, och svår att tillgodogöra sig, eftersom språket är så annorlunda än det vi är vana vid. Vi har inte lärt oss att lyssna till och förstå dessa märkliga texter.

Vi har många föreställningar om hur himlen uppenbarar sig i tiden. Väckelser har gått fram och förändrat mycket. Men här läser vi om en ängel, som kom ned från himlen. Han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Då ängeln utfört sin mission, talas i nästa kapitel om starka röster från en stor skara i himmelen som sade: *"Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud!"*

Himlen griper alltså in för att informera oss, så att vi inte blir överrumplade, utan är väl förberedda. Himlens halleluja ger klart besked om att resultatet av uppdraget var segerrikt. Det ligger något mycket positivt i detta som verkar så skräckinjagande och förfärligt. Det är betydelsefullt att vi förstår vem som har inspirerat till denna lovsång, och varför.

Mörkret i världen tilltar för varje dag som går. Men här läser vi att jorden blev upplyst av en ängel med enorm makt.

Det vi kan registrera med våra fem sinnen stämmer sällan med den sanna verkligheten. Det finns en jordisk, tidlig verklighet, men det finns också en himmelsk, som ser helt annorlunda ut. Därför är det viktigt att vi som kristna blir orienterade, så att vi vet vad himlen har att meddela. Eller, som det sades i de fem sändebreven: Man måste höra vad anden säger till församlingarna.

Vad säger Anden idag till Guds församling? Har vi öppna öron till att höra; är vi mottagliga för vad Anden har att säga - och sedan också till att lyda och förverkliga vad Anden manar?

När människor talar positivt och negativt, bedömer de så ytligt med vanliga vetenskapliga, mänskliga instrument. Man saknar förmåga att bedöma tingen sant och i överensstämmelse med vad Ordet säger. Det är något fantastiskt och underbart i att Babylons fall inleder Uppenbarelsebokens 18:e kapitel, än om processen fram till sammanbrottet är fruktansvärd. Men det finns möjlighet att orientera sig och vinna seger.

Alla definitioner och kategorier i denna komprimerade text är otäcka. Man upplever skräck och fasa inför denna typ av osynliga krafter. Det handlar inte om spöken, tomtar och vidskepelser, utan om en osynlig värld som är verklig, och definieras punkt för punkt.

När bibeln talar om demoner, så är det demoner. Det är inget lånat uttryck för något annat än vad bibeln säger det vara. Det är kroppslösa andar som är ute och söker efter bostad. Demoner har bott i människor som gått hädan. De uppenbarar sig ständigt alldeles speciellt i religiösa sammanhang.

Bibeln säger att Babylon blivit en boning för demoner. Det är inte fråga om influenser, tillfälliga angrepp eller tillfälliga kaotiska förhållanden, oro och plågor, utan något kon-

stant; besättelse och ockupation. Det beror på hennes väsen och det hon styrs av. Varenda människa på denna jord är inte bara andeinfluerad, utan demonbesatt. Skriften säger att denna andemakt är verksam i de ohörsamma. Det finns ingen anledning att känna sig glad över detta fenomen. Ändå är det en välsignelse i att detta blir uppenbarat, för då kan människan bli hjälpt. Det stora problemet är att just detta faktum lyckas andevärlden dölja och hemlighålla, så att människan menar sig vara fri och självständig, då hon egentligen är träl och vanligtvis förslavad och behärskad för att tjäna den makt som bor i henne.

Ibland har detta slaveri civiliserade former, och ibland primitiva. Vi kan av en eller annan anledning välja det ena framför det andra. Men oberoende av vilken utvecklingsnivå detta representerar, är det alltid fråga om något förfärligt. Människan är förblindad och ser inte, hon är förmörkad till sitt förstånd och förstår inte, och hon har blivit förhärdad i sitt hjärta så att hon inte kan ta emot hjälp. Så beskriver bibeln människans tillstånd, och därför hjälper inga ytliga åtgärder att försöka reformera denna individ. Man lyckas möjligen göra ondskan litet mera raffinerad, mindre förarglig och kanske mera njutbar. På det sättet är den mindre störande för offret och omgivningen.

Det fasansfulla i dessa operationer som pågår med ökad intensitet är dess målsättning. Inte att göra individen demonisk eller satanisk i första hand, utan att för evigt skilja människan ifrån Gud. Detta är förtappelse. Förtappelse är ett fruktansvärt uttryck, men det beskriver inte på långa vägar vad människan förlorar.

Jesus använder uttryck som ger oss en liten inblick i detta förfärliga tillstånd av evig olycka. Han säger: *"Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst"*. Det är ju välsignat och underbart. Men så fortsätter han: *"Men den som inte tror, han skall varda fördömd."* När bibeln talar

om att vara "*dömd*" gäller det ett tidligt tillstånd, men när den talar om "*fördömd*" så är det ett förevigat tillstånd som man omöjligt kan förändra.

Djävulens plan är att för evigt skilja människan från Gud. Hur skall detta gå till? Genom sina budbärare erövrar och ockuperar Satan mänskligheten. För detta har han enorma resurser. En del av de kraftresurser Satan har, är religiösa till sin karaktär, och influerar hela mänskligheten. När bibeln talar om demoner, så är det i allra högsta grad fråga om religiös påverkan.

Människan är egentligen oerhört religiös. Hon vill gärna sjunga psalmer och tillbedja skapelsen. Uttrycka sina religiösa känslor i poesi, toner, ord och annan konst. Hela världen är fylld med människor, som lever ut och uttrycker sina religiösa känslor i sånger, visor, tillbedjan, kyrkobesök, riter, ceremonier, pilgrimsfärder, tillbedjan av reliker och helgon, etc. Den religiösa känslan är mycket dominerande. den hittar ständigt nya uttrycksmedel.

Babel var inte endast fullt av demoner. Det var också ett tillhåll för onda och orena andar och alla slags orena och vederstyggliga fåglar. De symboliserar idéerna och lärorna, som sprider sig över jorden. Socialism, kapitalism, liberalism - politiska idéer och filosofier - alltsammans är inspirerat av just denna makt. Det är svårt för oss att fatta, men så är det. Babylon är ett resultat av mänsklighetens mångtusenåriga strävanden att höja sig över syndens konsekvenser utan personlig omvändelse och gudomlig frälsning. Det vackraste som uttalats här på jorden har vanligtvis uttalats av människor som varit berörda av dessa orena andemakter. Bildning, naturlig utrustning och kultur är influerade. Konserthus, nöjespalats och kyrkor har blivit tillhåll för onda andar. För att uppleva detta, måste man ha en levande ande. Då får man i miljö och atmosfär en dominerande känsla av främlingskap. Man hör inte hemma här.

Inom vårdsektor, utbildningssektor, kultur- och religionssektor - överallt möter vi denna andemakt. När man kommer i kontakt med den, är det något som protesterar inom en. När man sitter på tåget, går ut i parken - nästan var som helst, kommer man i beröring med sådant som är typiskt för denna värld. Då upplever man påtagligt främlingskapet. Om man bekänner sanningen, blir man stämplad som fanatiker, idiot, sekterist, svärmare eller dåre. Man får inte tala om hur man upplever allt det kulturella och stämningsfulla, som andra människor sätter värde på och drömmer om.

Texten börjar: *"Fallet, fallet... "* Den inleder med slutscenerna. När vi läser hela sammanhanget, måste vi nämligen ha slutscenerna klara för oss, annars kommer vi inte att förstå vad texten har att säga. Om Babylon har fallit, då är det väl ingen mening med att komma med appellen: *"Dragen ut ifrån henne"*? Man kan inte gå ut ifrån något som inte längre existerar. Men vi måste ha bilden klar för oss att det vi lämnar är på väg mot sin slutliga upplösning. Det är alltså därför vi lämnar Babylon. Det finns ingen annan väg. Så länge vi har alternativ, kommer vi att gå fram på den väg som kostar minst och verkar enklast och lättast. Men *"fallet, fallet är det stora Babylon"*! Detta är slutscenerna, sista fasen av en mångtusenårig utveckling, eller, rättare, urartning.

Nu är den sista generationen framme vid slutmålet, och frågan är om den ska ta sig ut ur katastrofen, eller störta samman i denna fruktansvärda, babyloniska uppgörelse. Vi måste göra klart för oss allvaret med det vi sysslar med. Budskapet måste få den rätta dimensionen, så att vi inte försöker göra kristendomen till ett fredsprogram eller ett tänkbart alternativ. Så länge vi har ceremonierna, högtiderna; alltsammans detta, som vi på ett eller annat sätt slår vakt om, kommer det inte att bli något allvar i budskapet. Det kan inte forma oss så länge vi har en möjlighet att kom-

ma undan på ett smidigare, behagligare och bekvämare sätt. Det vi gör är inte motiverat utifrån det vi ser idag, men utifrån det faktum att alltsammans skall störta samman inom kort. Mycket av det vi sysslar med är oförsvarligt.

Det babyloniska världsväsendet gör oss väl förberedda att ta emot Antikrist. Just genom sin undervisning och livsstil; sitt sätt att tillbedja och andra mönster av tolerans, ekumenik, kultur, diplomati och makt - alltsammans detta, med dess religiösa kvaliteter och karismatiska fenomen, bereder oss att ta emot och tillbedja Antikrist.

Jag vågar inte besöka stora möten och kampanjer utan att vara väl förberedd, och jag lyssnar noga. De har något gemensamt med den suggestiva stämning som finns exempelvis vid internationella boxningsmatcher, då människorna samlas i skaror för att kora en mästare. En av två vinner. Den som slår ner den andre blir bejublad och ärad. Man går efter principen att den starkaste får människornas tillbedjan. Detta är antikristligt.

Vår uppgift är inte att bejubla det starka hos människor, utan att hjälpa det som är svagt och eländigt. På en idrottsarena jagar man en läderkula med luft i. Den som lyckas få den här läderkulan i mål flest gånger är hjälte, och på det kan han bli mångmiljonär. Massor av människor skaffar så sina hjältar och idoler, som de beundrar och premierar. Om man går in i ett idrottssammanhang och lyssnar på tonen i spelet, hör man tillbedjan - extatisk tillbedjan. Sedan kan man gå till ett kampanjmöte, där predikanterna har samma strävan, som man har i idrottsevenemangen. Den som säger de finaste och bästa sakerna, får de starkaste applåderna. Pastorerna har riktigt ordentliga fighter för att slå ner Satan. Det applåderas. Kvalitativt är det samma fenomen, som vid boxningsmatcherna.

Vi tycker att det är skillnad om man på det sättet istället

förhärligar Jesus. Det är just där fräckheten ligger. Vi påstår att vi förhärligar Jesus, men det gör vi inte. Istället skapar vi förutsättningar för idoldyrkan och människoförgudning. På det sättet får vi stjärnor, som far över hela världen. Det är gradskillnader mellan det som sker i en boxningsring och en väckelsekampanj, men knappast väsensskillnad.

Därför måste Gud återföra sin församling till den ursprungliga husförsamlingsgemenskapen, där de kristna fick sitta ner tillsammans och studera bibeln för att bedöma dagssituationen och sitt eget andliga liv. Förenas i tillbedjan och andlig tjänst, och inte överlämna ansvaret på ett fåtal entreprenörer, specialister eller stjärnor. Om vi inte återgår till denna ursprungliga form, kommer vi att allt mera bli beroende av de mönster man har ute i världen. Och så är vi med och bygger upp människorna mentalt för att ta emot Antikrist. Man byter bara ut orden och namnen. Istället för Herren Jesus Kristus sätter man något annat i centrum. Så fungerar det antikristliga, babyloniska väldet.

Förstår vi allvaret i budskapet *"fallet, fallet är det stora Babylon"*? Får denna verklighet dominera oss, så att det vi gör, säger och engagerar oss i är präglat av denna kunskap, som inte är ett program och en idé, men en livsstil? Detta kan ske endast om vi får uppleva den helige Ande. Men den helige Ande upplever vi inte så länge vi har något av babyloniskt väsende. Följaktligen måste vi ledas in i en situation där intresset för dessa ting tas ifrån oss. De måste dö.

Vi läser: *"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder, och fån del i hennes plågor"*. Naturligtvis måste jag veta vad jag skall dra ut ifrån. Vem är 'hon'? *"Dragen ut"* - en uppbrottsorder, maning till aktiv handling. Det är inte passivt konstaterande eller försanthållande, utan en demonstration; en protesträrelse, ett uttåg. Det är inte fråga om att distansera och sedan slå sig till ro, för strax kommer nästa direktiv:

"Vedergällen henne"! Det är alltså i nästa moment fråga om att bekämpa. Det är inte Gud som skall vedergälla henne.

Gud skall slutligen störta henne samman. Men det är vi, som skall förbereda detta sammanbrott. Det är vi, som skall vedergälla henne vad hon har gjort. Vad är det då hon har gjort, som mer än något annat kan ligga henne till last? Vi har inte förmåga att förstå detta utan att den helige Ande gör det klart för oss. *"Genom hennes trolldom blevo alla folk förvillade"*. Miljoner av människor går evigt förlorade genom hennes förförelse. Hennes förfärliga gärning, säger Skriften, är att hon genom sina förföriska konster är den direkta orsaken till att alla folk på jorden är förvillade. Förvillade betyder bedragna. De har blivit bedragna med avseende på Gud, med avseende på Kristus, med avseende på kristendomen, livet, himlen och helvetet. Detta har hon alltså åstadkommit genom att immunisera mänskligheten med religiositet. Hon har gjort den oemottaglig för korsets evangelium.

Nu kräver himlen att Guds vittnen avslöjar henne och uppenbarar vilken fruktansvärd förförisk konst och falskhet hon representerar. Problemet ligger i att vi inför hennes attacker, surdegsprinciper och förfärliga makt är så tysta. Vi har fått lära oss att det är kärleksfullt att tiga. Så skyddar vi detta system så att det ostört kan utbreda sitt världsherravälde och härska vidare, med det resultatet att mänskligheten blir förtrollad, och skaror går förlorade.

Hur många skulle ha varit kristna i vårt land om inte svenska statskyrkan funnits? Skaror! Vilka är det som hindrar medborgarna att höra evangelium? Svenska Kyrkan och frikyrkorna! De presenterar sina program, samfund, traditioner, osv, och bekämpar varandra under sken av att vara ekumeniskt sinnade. Därmed bedrar de människorna; också med avseende på enheten. Hur länge kan en väckelsekristen vara

tyst inför detta; vara solidarisk med kyrkan och svika människorna? *"Vedergäll henne!"* står det i Skriften. Det innebär att hämnas henne. Hon skall avslöjas. Men försök slita sönder henne i olika beståndsdelar; tala om vem hon är! Det tål hon inte. Då kommer förföljelsen. Men då finns det hopp, för så blir hon avslöjad.

Många människor går med sakramentens hjälp förlorade. Bibeln talar om en evig fördömelse. Människorna vill möta Gud, och får prästernas sakrament, barndop och konfirmation för att sedan konstatera att kyrkan bedrog dem.

Vi är så babyloniserade att vi tänker mera på vår egen materiella välfärd och framtid än vi tänker på det faktum att Jesus kommer när som helst, och skaror skall vakna upp en gång över det faktum att deras själar är evigt förlorade, på grund av vår tystnad. *"Vedergällen henne vad hon har gjort; ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken dubbelt åt henne i den kalk vari hon har iskänkt. Så mycken ära och vällust som hon har berett sig, så mycken pina och sorg mån I bereda henne."* Vi har i uppgift att bereda henne pina. Hur skall man pina henne? Hur skall man bereda henne sorg?

Det absolut värsta som kan drabba denna världsmakt är det genomträngande och avslöjande himmelska ljuset. Det himmelska ljusets sändebud är outhärdliga och förödande för allt det Babylon representerar.

Skökan säger: *"Jag är drottning!"* Hon är högmodig och inbilsk. Vi skall förklara för henne och andra att hon inte är någonting annat än en kvalificerad ärkehora. Hon lever i ett fruktansvärt otuktstillstånd och bärs upp av vilddjuret som hon försökt dölja. Alla de hemlighetsfulla, hädiska namnen hon bär säger sanningen om henne. Det vet människorna i världen ingenting om, men vi i Guds församling vet vem hon är. Hennes gudstjänstliv är uppenbart och relativt känt, men

det hon sysslar med, som de flesta människor inte känner till, måste vi avslöja: Hennes handel med människosjälar. Detta budskap måste födas i den lilla gruppen, bland enskilda individer, som är medvetna om vad det innebär.

"Fallet, fallet..." Detta är slutscenen. Vi måste ha den klar för oss. Innan katastrofen inträffar, måste vi lämna detta system, detta skökovälde. Inte bara lämna det, men med vårt eget liv som insats protestera mot det och hämnas för alla dess fruktansvärda gärningar, och avslöja dem. Det blir då, som det var en gång förut, när profeten sade: *"Jag har nitälskat för Gud ... jag är ensam kvar."* Drottning Isabel hade slaktat profeterna, som påminde om Abrahams, Isaks och Jakobs Gud under de stora, religiöst stämningsmättade folkfesterna, då man dyrkade både Baal och Israels Gud i ekumenisk förening under folkets njutning och jubel.

Då kom profeterna med budskapet från Herren, och fick ta konsekvenserna. De slaktades ned, en efter en, till dess att Elia upplevde att han var ensam kvar. Så kom mötet på Karmel, där han förklarade och proklamerade: Om Gud är Gud, så tillbed honom, om Baal är Gud, så tillbed honom! Så kom det svar, som är det enda rätta i en sådan situation: Den Gud som svarar med eld, han är Gud! Det räckte inte med att offret åts upp av lågorna - även stenarna måste förbrännas. Den enda kraft, som rår på skökoväldet är Guds eld. Och den måste gå ut ur vår mun. Vi måste tala profetiskt, frimodigt och avslöjande. Inte främst i traditionellt ordnade möten i kyrkorna; utan på nya platser, i nya samlingar, på det sätt situationen kräver:

"Vedergäll henne!" Hämnas, avslöja henne! Så säger Skriftens ord. Det räcker inte med att vi passivt registrerar och förklarar. Vi måste aktivt angripa och bekämpa. Så frälsar vi våra själar, och blir bevarade från den babyloniska förbannelsen.

Ogräset och vetet

Vad skulle man kunna säga är himmelriket i världen idag? Människor tar sig aldrig tid att studera detta, därför blir de ofta väldigt lurade. De menar att allt, som har med himmelriket att göra, är gudomligt och auktoriserat; okonstlat, äkta och sant. Men så är det inte. I sina ursprungliga beståndsdelar var det så. Men då mjölet blir uppblandat med surdegen, är det inte längre äkta. Det har fått något i sig, som skadar. Det som lagts till är en uppblandning av beståndsdelar, som tillhör olika världar. De har blandats och därigenom förlorat äktheten och kommit bort ifrån sitt ursprungliga syfte.

Hur skall människor komma till insikt om detta allvarliga problem, när de enda religiösa uttryck de lär sig i stort sett är "halleluja" och "tack och lov", och de enda bibelord de kan är "Så älskade Gud världen" eller att "alla skall vara ett".

I Matteus 13:30 säger Jesus: *"Låten båda slagen växa tillsammans intill skördetiden"*. Växandet är i sig självt inget bevis på äkthet. Både det sanna och falska växer. Hur skall man då veta vad som är äkta och sant? Jesus säger: Låt det stå till skördetiden. Då måste jag veta när det är växandets tid och när det är skördetid. Är vi nu inne i skördetiden, eller kommer den längre fram?

Vad vill Jesus ha sagt? Han berättar att något har såtts ut som kallas ogräs, och detta ogräs är så likt det sanna utsädet, så att det inte går skilja slagen åt. Det är likt på alla stadier i framväxten, så att skillnaden uppenbaras först i skördetiden. Att vi lever säger ingenting om äktheten eller arten. Att vi hämtar vår näring ur samma åkerfält säger heller ingenting om detta. Vad som kommer att uppenbara

verkligheten är skördetiden. Mognaden avslöjar vad som är sant och äkta.

Jesu undervisning är oerhört djuplodande och personlig. Han säger i vers 30: *"Låten båda slagen växa tillsammans intill skördetiden. Och när skördetiden är inne, vill jag säga till skördemännen: 'samlen först tillhopa ogräset, och binden det i knippor till att brännas upp, och samlen sedan in vetet i min lada.'"* Här är det alltså fråga om skördetid med turordning - inte rangordning. Man kunde annars tänka sig att skördemännen först skulle ta hand om det som var sant och äkta, och sedan det som var oäkta; ogräset. Nej, så går det inte till.

Skördemännen är ute i skördetiden, inte för att förena, utan för att åtskilja. Det är ingen enhetssträvan, tvärt om, det är en söndringsrörelse. Den absolut största väckelsen över mänskligheten är just denna åtskiljande väckelse, där skördemännens speciella uppgift är att skilja ogräset från det äkta. Man skulle kunna tänka sig att de får i uppdrag att bränna upp ogräset. Men inte alls!

De skall samla ihop det i knippor. Här är det fråga om ett märkligt församlande, där ogräset binds samman. Annars brukar det vara så att agnarna skiljas från vetet, och kastas ut. Men detta är organisationer, och av detta ogräs görs partiknippen. Det finns nämligen speciella organisationer som bär det kristna namnet. De är en del av himmelriket eller kristenheten, men de är ingenting annat än organisationer. De växer upp inom kristenhetens gränser och får den näring kristendomen ger dem. Med Guds Ord som näring och jordmån utvecklas de naturligtvis ändå i överensstämmelse med sin art, och mognar till vad arten bestämmer.

Det förfärliga är att vi lärt oss kalla dessa kristna organisationer för Guds församling. Bara man är med i en sådan församling, eller vi använder hellre uttrycket kyrka, så räk-

nas man alltså som en kristen. Det är ett vanligt tänkesätt och talesätt, men det är helt genomfalskt, för i verkligheten kan man inte organisera Guds församling. Man kan inte heller bli medlem i Guds församling. Man kan bli medlem i en kyrka, en kristen organisation eller något sådant, men att detta skulle ha något att göra med det kristna församlingslivet, har vi all anledning att ifrågasätta.

Det finns organisationer som kallar sig Filadelfia, Baptistkyrka eller kanske Maranata. Alla dessa organisationer är ingenting annat än partiknippen som kommer att förenas. Det måste stå klart för oss att kristenheten i sig har fragment av kristendomen. Grupperna ser ut att vara kristna ända fram till slutet, mognaden, skördetiden. Då markeras skillnaderna. Himmelriket som beskrivs i Matteus 13 är den organiserade kristenheten eller religiositeten. Den som vill fördjupa sig i ytterligare studium av detta, kan gå till Uppenbarelseboken och fortsätta läsa sändebreven. Där finns dessa liknelser förtydligade, illustrerade, till och med förkroppsligade.

Problemet är att när du lärt detta, lyssnar du sedan till så många predikningar, som förstör budskapet genom surdegseffekter. Vi har väldigt dålig förmåga att bevara och gömma i vårt hjärta. En massa tillsatser neutraliserar det vi hört, och delvis ges det annan betydelse och innehåll. Det värsta är att det får en helt annan kraft. Man får alltså inte den kraft man skulle fått om man förmått tillgodogöra sig Ordet.

Vi deltar i religiösa jippon med sång, musik och andra teatraliska spektakel, och tror att vi kan vara neutrala, men så enkelt är det inte. Något avtrubbas - inte våra åsikter, som vi visst kan behålla, men i vår tjänst. Vi förlorar smörjelsen och funktionen, vi blir passiviserade och neutraliserade. Vi förlorar skärpan och blir avrundade. Ingen tål möta det religiösa spelet hur mycket som helst.

Varje väckelse är en skördetid. En prövningstid. Himmelriket finns alltså i tiden och på jorden. I Matt. 25:1 säger Jesus: *"Då skall det vara..."* *Då* är ett tidsadverbial, en markerad tidpunkt. Skördetiden var en tidpunkt. Och detta är åter en speciell tidpunkt som Jesus markerar. I föregående kapitel läser vi vad *"då"* syftar till. Kristenhetens andliga tillstånd kan avläsas på tjänarna. Det vill säga, den grad av ljumhet eller värme de representerar - kall, ljum eller varm. Vi kan alla vara i tjänst, även om vi fungerar på ett ljumt sätt.

Temperaturförändringar kan registreras på olika sätt. Här handlar det inte om en yttre värme eller kyla, utan vad jag själv representerar, som en ljum eller brinnande kristen. Därför står det i budskapet till Laodicea: *"DU är vare sig kall eller varm..." Inte NI.* Om det gällde rummets temperatur, skulle vi tillsammans kunna antända en eld eller sätta på ett värmeelement. Men här måste vi själva vara värmeelementet.

I Matteus 25 handlar det om olja. Överflöd eller brist. Brist är ett uttryck för försumlighet. Denna försumlighet har sin orsak i ljumhet. Ljumheten slår igenom i vårt sätt att vårda vårt andliga liv. När vi är tillsammans i möten upptäcks inte ljumheten så lätt, för det finns så många andra som värmer. Klimatet kan alltså bestämmas av andra värmeelement. Men så kommer en situation då den kristne är hänvisad till sin egen inneboende värme, utan något annat värmeelement eller någon koleld i omgivningen att värma sig vid.

Var och en måste ha så hög temperatur att han kan fungera. Är temperaturen för låg, innebär det att han har för litet energi. Den som har låg energi, mäktar vanligtvis inte med det han borde ägna sig åt. Ljumhet är det farligaste tillstånd som existerar, för den som är ljum strävar inte efter

radikala förändringar, utan aktiverar sig inom de områden där han är nöjd och hinner knappt med något annat eller viktigare.

Den ljumme bryr sig inte särskilt mycket om de frågor som har göra med oljeförbrukningen, anskaffning och avskiljande för att få dessa behov tillgodosedda. Behoven är så små under vandringen. Ingen ställer några krav. Men vid midnattstid ljuder ett anskri: *"Se, brudgummen kommer!"* Då! Det vill säga, man har aldrig konfronterats med de verkliga kraven tidigare. Vi måste ha så mycket energi att vi i varje läge, situation, minut och sekund är redo att följa Jesus Kristus. Ständigt redo att gå då kallelsen ljuder.

På sammankomster där vi hör sång, tillbedjan och musik konfronteras vi aldrig med frågan om behovet av beredskap. Men till slut möter vi det verkliga kravet, då det inte räcker med de små krav som ställts i den kristna gruppen, där tjänarnas försumligheter och ljumhet sätter sin prägel.

I kapitel 25 heter det: *"Då skall det vara med himmelriket såsom när tio jungfrur togo sina lampor och gingo ut för att möta brudgummen."* Här möter vi himmelriket ur en helt annan aspekt. Tidigare läste vi om jäsningen i surdegen och ogräset och säden som växer i jorden. Det är livslagar. *"Då skall det vara med himmelriket såsom när tio jungfrur togo..."* Här talas inte om livslagarna utan om funktionerna, men också om upplevelser, som leder fram till ett handlingsmönster. Många upplevelser vi gör slår inte igenom i ett mönster. Dessa tio jungfrur var påverkade så att de aktivt vidtog nödvändiga förberedelser för en vandring och ett möte. Jesu undervisning är oerhört innehållsrik.

I Matteus 13 talar han ingående om växt och livslagar. I Matteus 25 om livsmönster, som med nödvändighet måste vara kännetecknande. Oberoende av vilket område i himmelriket vi rör oss inom, så finns det aktiviteter. Budskapet

sätter människorna i rörelse. Ingen del av himmelriket är utan messiasföreställningar och advent: Se, konungen kommer! Alla förbereder sig på sitt sätt med aktiviteter och beteendemönster.

Här heter det att tio jungfrur gick ut, men fem av dem saknade olja. Överallt går man ut för att möta brudgummen. En del gör det genom att förbereda riket, landet, världen för att ta emot honom. Även de som är världsliga, markerar på något sätt sin tro och sin bekännelse. De går till sina kyrkor, lyssnar till förkunnelsen och försöker leva upp till dessa predikningar. Ljum förkunnelse leder fram till ljumma resultat. Ljumhet är inte bara att man förlorat några grader i temperatur. Man förlorar energi utan att upptäcka bristerna. Bristerna kommer till synes om vi börjar bedja riktigt ordentligt och personligen umgås med Herren Jesus Kristus.

Så länge vi lever i en miljö med möten som består av underhållning eller sociala, filantropiska, kulturella, ekonomiska och andra insatser, så kommer dessa brister aldrig att uppenbaras och avslöjas.

Vi rycker ofta loss bibeltexterna ur sitt sammanhang och tycker att de möjligen passar andra, och förstår inte att de handlar om en helhet, som vi har del i. Vi står på samma åker, vi är föremål för ett handlande. Skördemännen kommer, och en del av det som växer bärgas för de himmelska ladorna och en del blir partiknippen, som står på fälten för att överlämnas åt elden. Vi är aktiva, vi gör ett och annat som är bra, men frågan är: Räcker det? Kommer vi hem?

Vi skall inte tänka oss att kunna vara Herrens tjänare och hjälpa andra människor, om inte bönelivet fungerar. Den som inte kommer fram till den lösningen, kommer bara att bereda partiknippen. Organisera och på det sättet skapa element som integreras med den kristna verksamheten och

finns kvar där med auktorisation tills skördetiden kommer.

När Jesus talar om himmelriket, talar han i liknelser. Det finns ingen anledning att tala om himmelrikets angelägenheter för människor som inte vill gå längre än man vanligtvis gör i en skola där man lär sig läsa och skriva. Jesus gör klart för sina lärjungar att den som vill lära känna himmelrikets hemligheter måste gå längre än att använda den vanliga inlärningsmetoden. Han måste bli en forskare och viga sig åt att tränga in i dess hemligheter. Det går inte överleva som kristen utan att bli döpt i den helige Ande och komma in i bönen. Det gäller att ha överflödslivet i Gud. Det räcker inte med att vara med på vägen, vi skall väl också in genom porten? Vi måste ha den kraft som kan lyfta oss när Jesu kommer.

Partiknippen

Det är väldigt värdefullt få grepp om vad Jesu liknelser egentligen rymmer, eftersom de i förkunnelsen ofta används på ett sådant sätt att de får representera något helt annat än det Jesus uppenbarligen menat. Vi måste bli medvetna om att det Jesus säger har ett sammanhang ur vilket det inte kan ryckas loss. Då han undervisar i liknelser, illustrerar de vad historien sedan formar och gestaltar.

I Matteus 13 vill han göra klart för oss vad himmelriket egentligen är och representerar. Det finns mycket inom himmelrikets gränser som förefaller vara mycket motsägelsefullt. Jesus talar om himmelriket som likt en åker där man sår ut ett säde.

Sedan heter det: *"När folket sov, kom ovännen och sådde ogräs"* Det handlar fortfarande om himmelriket. Ogräset finns alltså på samma åker. Det hämtar sin näring ur samma bearbetade jord och växer upp tillsammans med det ädla sädet. Det går knappt upptäcka skillnaden mellan de båda slagen förrän skördetiden är inne. Då det är moget för skörd, visar sig skillnaden. Hur skall man handla i den situationen?

Skördemännen får gå ut och först skilja bort ogräset. Då gäller det att veta vad som är ogräs. Vi människor är väldigt olika och representerar olika utvecklingsstadier. En del är barnsliga. Det har man rätt till att vara medan man är barn. En del är mer kavata och tuffa. Det hör ungdomen till. Ungdomar vill vara så tuffa och självständiga, att de knappt i sina kompisars närvaro vågar säga mamma eller pappa. Det är ett utvecklingsstadium man inte blir överraskad av. Barn är barnsliga, ungdomar tuffa och vuxna har en tendens att bli självsäkra. Allt detta tillhör en utveck-

lingsprocess som uppenbarar olika karaktärsegenskaper hos människorna.

Ogräset som sås, är emellertid något som är artskilt och väsensfrämmande för det äkta utsädet fastän det sås och växer upp på samma åker. Det går också igenom sina olika utvecklingsstadier fram till mognaden. När det sedan blivit moget, avslöjas att det finns fundamentala skillnader mellan det ädla sädet och ogräset. Den yttre likheten innebär inte väsenslikhet. Ogräset måste skiljas från det äkta sädet.

Allt som har med skilsmässa att göra är oerhört tungt och dystert. De som varit tillsammans under uppväxten, delat gemenskap och hämtat näring tillsammans under lång tid skall skiljas åt under skördetiden. Det går till så att först samlas ogräset i knippen, medan det äkta sädet samlas in i ladorna. Ogräset och det som är äkta har alltså olika mål.

I Matteus 13:30 läser vi: *"Låten båda slagen växa tillsammans intill skördetiden; och när skördetiden är inne, vill jag säga till skördemännen: 'Samlen först tillhopa ogräset, och binden det i knippor till att brännas upp, och samlen sedan in vetet i min lada.'"*

När det talas om skördetid vill vi gärna tänka på den yttersta tiden, men troligen handlar detta om olika domstider som går över mänskligheten. Eller väckelsetider. Just genom väckelserna sker en tydlig, markant gränsdragning. Djupgående andliga väckelser är skördetider och domstider. Ut ur väckelserna växer konstellationer som formas i motpoler. På många platser i världen där väckelser gått fram, är bara organisationer kvar. Allt är borta utom de religiösa institutionerna.

Jesus talar i liknelser för att klargöra att det finns något totalt väsensfrämmande som ändå gärna vill alliera sig med och framför allt vegetera på åkern; utnyttja den för sina syften. Ständiga anspråk och krav, inte bara på livsutrym-

me, men på näring och möjligheter att växa. Något väsensfrämmande som inte hör den goda säden till, utan är ogräs. Så har det varit i alla tider.

Ibland verkar kristendomen svårförståelig. Det beror på att den är så uppblandad och blivit fylld med en massa väsensfrämmande element. Kristendomen har blivit något annat än det människor längtar efter. Det beror på att kristendom och kristenhet inte alltid är samma sak, utan vanligtvis varandras fiender.

I Uppenbarelseboken beskrivs ytterligare vad partiknippena består av. Det borde inte finnas utrymme för det främmande och oäkta i himmelriket. Men det förefaller som om människorna har lättare för att välja det oäkta. Låt oss se på några konkreta exempel.

Om vi lämnar kristendomens och religionens område och går ut i världen, ser vi mycket som engagerar människor. Exempelvis idrotten och musiken. Det finns nyttig motionsidrott för kroppen. Sedan finns tävlingsidrott, som visst kan ha vissa positiva yttringar, men den har ständigt krav på bättre resultat. Det blir konkurrens. Då handlar det inte längre om kroppens behov av motion, utan om att vinna ära i konkurrens med andra. Man spänner sina krafter i målmedveten träning för att bli bäst, världsmästare eller annan mästare inom olika områden. Den som är starkast och bäst får ära och berömmelse. Så är alltså idrotten inte längre vad den var i början: En metod att förbättra eller underhålla sin fysiska spänst.

Tävlingsidrotten utvecklas och drivs vidare tills vi får en världselit. Denna utveckling går parallellt inom alla mänskliga områden. Vi ser hur musiken och religionen kommersialiseras liksom idrotten. Man har kommit in under en fruktansvärd makt, då det inte längre är fråga om konkurrens och elit, utan en mycket långt gående, avancerad kommer-

sialism, där pengar betyder mera än både musik, religion och idrott. Pengarna betyder mera än allt annat, och allt värderas utifrån detta. Man frågar inte längre efter att idrottsmannen är en god fotbollsspelare, utan han taxeras i kronor och ören.

Det blir en förgudning som så småningom får återverkan på alla områden. Den ande som verkar fram dessa resultat inom idrotten, musiken, kulturlivet, politiken - inom alla områden där vi ser mänskliga aktiviteter - är omöjlig att skilja ifrån den ande som verkar inom religionen. Den åstadkommer i princip samma resultat. De kristna ungdomarna vill exempelvis vara med i rock- och musikgalor. Man ger tillställningarna kristet namn, och fattar inte att i dessa galor formas och präglas människorna. Ju mera påverkbar man är och degig, dess mer använder man frisyr och kläder som hör hemma i den miljön. Klädstilen bestäms av artisterna.

Så skapas en masskultur. Människor förlorar sin identitet, upplöses som personligheter och blir en del av massan. Det är otäckt att bevittna. Musiken, idrotten och konsten har egentligen helt underordnad betydelse, för den är ett medel till att uppnå ett annat mål. Påverkan förstärks genom massmedia som är beroende av ungdomarnas pengar och därför betjänar dem med det de vill ha för att kunna leva vidare. Så fungerar kommersen hela vägen från musikanter, artister, arrangörer och alla övriga som är verksamma inom detta område och på ett eller annat sätt vill exploatera människorna.

I 1 Kor. 12 säger Paulus: *"I låten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna."* Extatiska och berusade skaror som blindvis förs bort i jättemassor till de stumma avgudarna. De är medier, osjälvständiga individer som smälter samman i kollektiv. De ser exakt likadana ut. Har du sett en så har du sett tusen. Samma frisyrer, kläder, ord, attityder, samma tillvägagångssätt. De förstår inte att de är

präglade och formade av en andemakt som blir väldigt irriterad om den kommer in i en annan miljö.

En ung människa som denna andemakt fått greppet om, blir oregerlig hemma. Outhärdlig, obstinat, oförskämd och elak mot föräldrar och syskon. Framför allt mot alla kristna. Helt plötsligt möter man en ung människa som bär sig åt som en vettvilling. Kan inte ens hälsa som folk. Visar ingen respekt eller ödmjukhet. Föräldrarna vet inte vad de skall ta sig till med sina barn. De tror att de måste ge efter för att vinna dem. Detta är en fruktansvärd katastrof.

Enda sättet att lösa problemen, är att ta upp konflikten på hemmaplan. Om ungdomarna får spela ut, får de sedan moraliskt stöd i kamratkretsen för att uppträda som en buse hemma. Så blir de farliga för hela landet. Om deras livsmönster får utvecklas, går orden så småningom över till handling. Blodiga slagsmål, snart behövs både batonger och revolvrar. Denna otäcka ande håller på att i allt större utsträckning få herravälde över de unga.

Den kristna församlingen måste akta sig för sådana partiknippen som jag beskrivit. Människor som levt relativt skyddade, förenas till maktblock. Det finns osynliga förbindelser som inte har ett dugg med medlemsskap att göra, men är en slags förening med oerhörd förmåga att fånga människor. De präglas av miljön där de förenas, inte bara med avseende på intressen, utan de smälter samman. Då de frigör sina inre krafter till tillbedjan, låter deras lovsång som många vatten. På fotbollsstadion, i boxningsringen och i många andra sammanhang bryter denna tillbedjan loss. Den enskilda människan försvinner i ett hav. Det går inte sitta neutral i en sådan miljö. Man dras med, fångas upp. Man blir som en droppe, dvs. man är av samma kvalitet som den enorma oceanen man förenas med.

Då vi i Uppenbarelseboken läser: *"Du tronar vid stora*

vatten", skall vi inte glömma dessa hemligheter. Jag skulle vilja läsa "du tronar vid stora arenor".

Finns det kvalitetsskillnad mellan andra platser där människor tillbeder eller bejublar mänskliga prestationer, och det jubel man möter i stora, jättelika sk kristna kampanjer? Är det inte en väsenslikhet, även om det kan vara gradskillnader? Vad beror det på att då Guds folk skall samlas, måste man vanligtvis följa samma mönster som i profana sammanhang?

Man har ett program med en eller flera vältränade, inövade artister, man har orkestrar och körer, men framför allt måste man ha publikmagneter, artistproffs som naturligtvis bär det kristna namnet. De träder fram, applåderas, och då de sagt något bra, applåderas de på samma sätt som prestationer applåderas. Att på detta sätt hänge sig åt mänskliga prestationer, vare sig det är predikan eller sång, är uttryck för samma elitism som har med vanlig naturlig talangfull exploatering att göra.

I Guds rike är förhållandet det rakt motsatta. Där fungerar det allmänna prästadömet så att var och en har något särskilt att meddela - eller bör ha det. Vad är det för skillnad om jag går på isstadion eller rockgala där människor hänger sig åt mänskliga prestationer och applåderar den som lyckas bäst? Vi måste sätta gränser och säga att detta kan jag inte bejaka och låta mig påverkas av, här måste jag hålla mig utanför. Gör vi inte detta, talar sannolikheten för att vi kommer att uppslukas.

Inte av ideologin, men av den ande som härskar och som vanligtvis är sentimental och suggestiv, vädjande och eggande. Denna förföriska ande har en hel del befriande effekter. Man befrias från ett vanligt kulturmönster. Helt plötsligt, under extatiskt inflytande, anammar man ett mönster som inte är tänkbart i vardagen. Man säger och gör ting

som under nyktra förhållanden är otänkbara. Dessa ord, åthävor och rörelser är aldrig betydelselösa. Det handlar inte bara om ett mönster. Det är även ett medgivande, ett erkännande och ett mottagande.

Alla former av stora kampanjer är egentligen väldigt farliga. Istället för en världs-evangelist behöver vi hundra församlingsevangelister. Församlingen måste bli gripen av själavinnande nit och komma in i rätt funktion. Då fungerar hon inte som ett partiknippe i ett organisatoriskt mönster, utan som en organism, som inte går att organisera, men som Gud använder genom sin helige Ande. Det heter i Romarbrevet: "*Anpassen eder icke*". Vår protest får inte vara endast ord och böner. Frågan är om vi anpassar oss med avseende på livsstil och livsmönster, eller om vi lever för Herren.

Folket sover

Det som är typiskt för Jesu undervisning är att han undervisar i liknelser om himmelriket. Vår uppfattning om himmelriket är ofta ganska diffus. I ett rike måste finnas en regent och en regering. Det måste finnas folk och gränser. Detta leder till frågor om vad som utgör himmelrikets gränser, dess folk och vilket statsskick riket har. Det måste man känna till för att kunna urskilja detta rike från alla andra riken. Vi kanske vet var Norge och Sverige ligger, men känner vi till var himmelriket finns?

Himmelriket är inget geografiskt rike, det är ett andligt rike. Men det innebär inte att detta rike saknar gränser. Vi har olika symboler och färger som talar om vilken nation som är representerad. Fanan är en symbol som människor i allmänhet värderar och har respekt för. Ett fartyg som har en norsk flagga, är norskt, oberoende av i vilket farvatten det färdas. Det finns alltid tecken och symboler som ger besked om under vilket rikes välde något är.

Gudsriket är emellertid något som för oss ofta är diffust och svårt att känna igen. Det beror på att vi fått en felaktig uppfattning om Guds rike, och överför denna uppfattning i andliga termer. Ett andligt rike blir något som inte existerar, fastän det existerar. Det blir abstrakt och ogripbart. Guds rike skiljer sig från världen, men det innebär fördenskull inte att himmelriket inte kan förvärldsligas. Vi har fullkomlighetsideal på himmelriket, och förstår inte att det är ett rike i vardande.

Jesus undervisar i liknelser om himmelriket, ty vi behöver undervisning som lär oss principerna för riket, som vi inte kan registrera med våra fem sinnen, fastän det existerar. Därför plockar Jesus ur den fysiska verkligheten de princi-

per som gäller exempelvis i växtriket. Med detta illustrerar han himmelriket. Inte som om liknelserna i sig skulle representera något mera verkligt än himmelriket, men just av den anledningen att vi inte kan tillgodogöra oss detta med himmelriket, eftersom vi inte kan registrera det med våra fem sinnen.

Jesus säger: *"Mitt rike är icke av denna världen"*. Hans lärjungar för ofta misstaget att förväxla två ting. Man förpassar himmelriket utanför tillvarons gränser, och förlägger det till någon kommande värld eller kommande härlighet. Men så undervisar inte Jesus.

Studerar vi noga Matteus 13, där Jesus undervisar om himmelriket, förstår vi sammanhanget och sambandet. Sedan är det lättare att tillgodogöra sig vad som sägs i sändebreven i Uppenbarelseboken.

I Matteus 13:24 läser vi: *"Med himmelriket är det, såsom när en man sådde god säd i sin åker."* När Jesus säger god säd, vill han poängtera att det finns annat att välja på. Men det här var alltså en mycket klok man, som valde det bästa, kvalitetsmässigt. Därmed leds våra tankar till det gudomliga. Vad det egentligen handlar om, är att Gud vill att vi skall vara fullkomliga. Gud vill att hans församling skall representera något gudomligt och himmelskt. Inte så att vi blir änglar, men vi skall representera något gudomligt och äkta. Vad som kommer att prövas, är ju äktheten i vår tro, äktheten i vår kärlek, äktheten i vår gemenskap.

Det sås alltså god säd i en väl bearbetad åker. Den är plöjd, harvad och besådd. Detta talar om ett metodiskt genomfört arbete. Inget lämnas åt slumpen. Jesus vill göra klart för oss att himmelriket fungerar lagbundet, och bestäms inte av tillfälligheter. Bonden, såningsmannen, har gjort allt vad på honom ankommer för att det skall bli ett gott resultat.

Men såningsmannen är beroende av medarbetare. Det finns ett samband som är viktigt att förstå: "*Men när folket sov, kom hans ovän...*" Det är alltså inte folkets ovän, utan såningsmannens ovän. Varje ord här har en alldeles speciell betydelse. Jesus bestämmer och avgränsar allt så att det inte kan missuppfattas. Såningsmannens ovän kom, och folket sov. Det finns en förutsättning gömd i texten, nämligen detta att hans medarbetare förväntas ha hög beredskap.

Det är naturligt att alla blir trötta och behöver sova. Vad Jesus här vill göra klart för oss, är att allt har en bestämd ordning. Det är inte fråga om orimliga krav på uthållighet och ståndaktighet. Utan det handlar om vår benägenhet att fumla bort tingen. Folket sov. Det innebar inte att de var overksamma på alla områden. Men de var försumliga på ett alldeles speciellt område, där de borde ha varit vakna.

I många sammanhang i Guds Ord ser vi att Gud avdelar sitt folk för olika uppgifter med olika gåvor och funktionsområden. Om var och en fungerar i överensstämmelse med det gudomligt givna uppdraget, som var och en personligen har fått, så inträffar inte den här situationen, utan då blir det en naturlig avlösning och kontinuitet. Alla satsar inte allt de äger och har på en väckelsekampanj i syfte att frälsa världen, för att sedan, när väckelsekampanjen är över, återgå till samma sömnaktighet som förut.

När kampanjen är över så är man tom och utarbetad. Man orkar inte ta upp kampen och beredskapen sjunker. Det är förkastligt att syssla med punktaktioner som tömmer människornas krafter. Vi måste leva i en kontinuerlig bevakning av intagna områden, som inte innebär att föreståndare och äldstebröder skall svara för bevakningen, men att hela församlingen fungerar i vaksam bön. Det största problemet med allt Guds verk är försumlighet i bönelivet.

Om det är brister i bönelivet, hjälper det inte hur vi än kämpar. Ingenting kan kompensera ett dåligt fungerande böneliv. Finns inte vaksamhet i bönelivet, kommer fienden att bedra oss. Det är också viktigt att den profetiska gåvan avslöjar fiendens planer. Allt Guds folk kan inte vara profeter, men man måste kunna förvänta sig att allt Guds folk beder för profeterna - och inte slaktar dem genom förtal och elakheter. Sådana tillfällen använder ovännen för att så ut sitt ogräs. När det profetiska ämbetet blir tynande, får ovännen stora chanser.

Ett stort problem i Guds verk är att kristna människor inte alltid förstår nödvändigheten av det profetiska elementet i gemenskapen. Inte så att ett eller annat profetiskt budskap bärs fram. Hur värdefullt det än må vara med sådana profetiska gåvor, så är det profetiska ämbetet viktigare. Detta ämbete är förmodligen det svåraste att bära. När Mose var i strid med Amalek, höll han händerna lyfta i bön, och så hölls fienderna borta. Vem var Mose? En folkledare? Visst inte. Han var den störste profet som funnits, förutom Jesus. Men när han inte orkade hålla upp sina armar längre, förlorade Israels folk segerpositionerna. Då kom Aron och Hur Mose till hjälp, och lyfte upp hans armar.

Problemet i vår tid är att istället för att lyfta upp profeternas armar, hänger sig många på dem. De förstår inte vikten av det profetiska ämbetet och den profetiska bevakningen. Vilket innebär att fienden får maximala möjligheter för sina operationer. Vad var orsaken till att ovännen över huvud taget fick chansen? Det var att folket sov. Brist på vaksamhet gav fienden tillfälle att så. Vad sådde han? Han sådde ogräs.

Det finns ingenting som är så farligt för en kristen som sömnaktighet. Sömnaktighet är inte detsamma som passivitet. Man kan vara maximalt aktiv på andra områden, men sömnaktig inom områden där man borde vara vaken. Många

församlingsmedlemmar är duktiga medarbetare. De kan laga mat, diska, dela ut traktater och sjunga - allt detta går bra och de gör det med glädje. Men försök att få dem till ett bönemöte! Dit kommer två eller tre stycken.

De flesta förstår inte bönens betydelse. Man har inte fattat att bönen är ett mäktigt vapen emot fienden. Det som är typiskt för den profetiska anden, är smärtan. Lidandet. Samtidigt finns profetisk glädje. Genom profetisk glädje upptäcker man att det är seger i Jesus. Då församlingen kommer in under detta profetiska inflytande, lyfts genast den andliga nivån. Det blir annan ton i sången, vittnesbörden, bönerna och gemenskapen. Det blir också en helt annan ton när man hälsar på varandra.

Fienden försöker forcera spärrarna som hindrar hans verksamhet. De som ska hindra Satan att utföra sina operationer är Guds folk. Satan har sina territorier där han kan vara, men vi skall hindra honom att komma in på himmelrikets territorium. När folket har sänkt vaksamhet och beredskap - både anfalls- och försvarsberedskap, när väktarna sover och inte har något besked att ge på människornas frågor - då får ovännen fri lejd in på åkern. Men han arbetar på ett sådant sätt att han inte blir upptäckt, med agentverksamhet.

Det är inte bara i krigstid stormakterna har underrättelseverksamhet och spionage. Även under fredstid spionerar man och skaffar sig information om industrierna, försvarshemligheter och folket. Varför? Jo, för att den dag när det blir konfrontation skall man ha maximal kunskap om sin fiende. Fienden opererar även när vi tycker det är fridfullt omkring oss. Han opererar så att han inte syns. När folket sover, när de inte är vaksamma, kommer han och sår sitt ogräs. *"Men när folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg."* Han kom, utförde sitt uppdrag och gick sedan därifrån. Natur-

ligtvis väldigt belåten över att allt gått så städat och friktionsfritt, utan konfrontationer.

Jesus säger: *"Jag har inte kommit för att sända frid, utan strid"*: Vi talar gärna om friden som ett typiskt kännetecken för Guds rike. Och visst är det så i Guds rike, men inte för himmelriket. Jesus fortsätter berätta om hur denna strid skall ta sig uttryck: Far emot son, osv. De närmaste familjemedlemmarna skall träda upp emot varandra. Detta beskriver Jesus som ett tydligt kännetecken på hans verksamhet. Konflikter och strider. Varför?

Säden och ogräset gror och växer. Det hämtar näring från samma åker fram till skördetiden. I mognaden avslöjas vilket som är äkta. Somt har mognat för ladorna, annat för att bli partiknippen och brännas upp. Dessa knippen är organisationer.

När Jesus talar om skördetiden, menar han den skördetid som varje generation får uppleva. Det är Guds väckelseerbjudande. När skörden är mogen, sänder Herren ut sina änglar, sina sändebud. I samband med skördearbetet blir det ett åtskiljande. Detta åtskiljande med gränsdragning mellan det äkta och ogräset sker i himmelriket. Ogräset samlas alltså till partiknippen inom himmelrikets gränser.

Det som slutligen sker, är att knippena bränns upp. Allt i enlighet med vad Skriften säger: Allt kött är såsom gräs. Det vissnar och bränns upp. Det vill säga, all den köttsliga makt som har utvecklats ända ifrån såningstiden till mognaden, då det skördas, är ogräs. Det som bestämmer resultatet av vad som växer, är arten. Av vete skördas inte vindruvor. Av ogräs skördas inte vete. Redan då säden kastades ut, var arten bestämd. Det finns en god, himmelsk säd. Hur skall man få klart för sig vad det är? Äktheten, naturen ser man inte så tydligt av den yttre formen. Det yttre kan ha sina brister, och ändå vara äkta utsäde.

Jesus fortsätter med ytterligare en liknelse om himmelriket i Matteus 13:31:

"En annan liknelse framställde han för dem; han sade: 'Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tager och lägger ner i sin åker. Det är minst av alla frön, men när det har växt upp, är det störst bland kryddväxter; ja, det bliver ett träd så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess grenar.'"

Här lägger vi märke till att senapskornet är minst av alla frön. Senapskornets uppgift är att utvecklas till en kryddväxt. I föregående liknelsen läste vi att det äkta och det oäkta växte upp ur samma åker. Kryddväxtens frö rotar sig, och växer upp till en relativt kraftig växt. Större än övriga växter. Och då har den nått sitt mål som kryddväxt. Men här händer något. Kryddväxten blir ett träd. Ett jätteträd.

Jesus talar alltså om två säden ur samma åker, och två växter på samma rot. Jesus talade om det förfärliga problem som uppstår när folket sover och fienden får möjlighet att fritt operera och så ut ogräs på en åker som är reserverad och bearbetad för ett speciellt ändamål. I den här nya situationen beskrivs något annat. Det är inte sömnaktighet som är problemet, utan övermod och högmod. Det inställer sig när man blivit stor. Då vill man bli större. När man blivit större än övriga växter, börjar man jämföra sig med träden. Den första etappen av växandet var naturlig, så länge växten höll sig inom ramarna för det givna och lagbundna. Men när den börjar jämföra sig med träden, forceras de naturliga gränserna.

Vid ett tillfälle sade Israels barn: Vi vill bli lika våra grannfolk och styras av en konung. Vi vill ha en armé, vi vill ha makt. Det lilla Filadelfia, om vilket det heter: "Väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt Ord och inte för-

nekat mitt namn", detta lilla Filadelfia blir ett jättestort Laodicea, som istället säger: *"Jag är rik, mig fattas intet"*. Det är en väldig skillnad mellan Filadelfia och Laodicea. Men skillnaden visar sig först då man nått ett visst stadium i utvecklingen.

Kryddväxten blir större än andra växter, men är ändå mycket mindre än alla träd. Varför skall vi, som Guds folk, vi som representerar så mycket, leva så instängt och isolerat? Vi har ju makt och resurser som vi kan använda till att genomsyra samhället eller för att skaffa oss politisk och ekonomisk makt. Så kan man utöva inflytande. Och helt andra visioner och ambitioner börjar förändra verksamhetsmetoderna. Allt får en helt ny prägel av sociala, politiska, inomvärldsliga reformsträvanden. I varenda människa ligger en strävan efter att göra något för att förändra och förbättra, och på detta sätt uppstår en fruktansvärd situation.

I Uppenbarelseboken ser vi hur denna ambition fullständigt fått välde. *"Kom, låt oss bygga en stad"*, sa man i förstone. Det är inte rådligt att vi, som är så många, bor så åtskilda. Låt oss förena våra krafter i ett ekumeniskt arbete. Vi bygger en stad och ett torn, vars spets når ända upp till himmelen! Då har man sprängt gränserna. Precis som på Noas tid, då Guds söner förenade sig med människornas döttrar. Gränserna sprängdes. Det heter likaså om det stora Babylon att dess synder räcker ända upp till himlen. Man har ingått förbjudna förbindelser. Man etablerar förbindelser med utomvärldsliga krafter för att, inte bara konkurrera med, men för att annektera, ockupera och inta nya territorier.

Kryddväxten börjar, genom mutativa förändringar, få trädets form, och blir det största av alla träd. Kryddväxten blir ett stort träd, i vars grenverk fåglarna kommer och bygger sina nästen. Vi skulle kunna illustrera detta på många sätt. Det finns så otroligt många exempel i historien där detta

skett. Kom, låt oss göra, kom, låt oss bygga, kom, låt oss samla våra krafter! Vilka oerhörda strävanden till enhet, gemenskap, samarbete, samförstånd, utveckling, tillväxt, framgång! När man lyckats organisera detta, träder man fram inför hela världen och demonstrerar vad man representerar.

Det är en slags konkurrens och uppvisning, som vill hävda att vi är minst lika många som de övriga. Vi är flera, mäktigare, starkare. Våra värderingar är betydelsefullare. Så börjar den vanliga kampen om politiska taburetter för att tvinga igenom sk "kristna värderingar" i samhällena. Man etablerar kristna partier - allt möjligt växer fram. Och detta, för att det skedde en förändring i växten. Den blev något annat än vad som var bestämt från början. Men på samma rot!

Jämför med väckelserörelserna. Den som läser pingströrelsens budskap på tjugotalet, och jämför med vad som presenteras idag, kan bara av detta sekels mest markanta och påtagliga väckelse se hur växten blivit ett jätteträd, som omspänner hela jorden.

Idag talar man världsspråket, maktspråket i politiska, sociala termer, men sällan i andliga. Och då man talar i andliga termer, menar man egentligen något annat än man gjorde förr. Det var bra så länge växten förblev växt, men den lilla kryddväxten växte upp till något stort. Blev mäktig. Blev många. Man började ställa krav utifrån sin numerär. Utifrån sin moral och ekonomiska styrka. Så fick växten injektioner från samtiden, som åstadkom de mutativa förändringarna. Injektioner, exempelvis från ekumeniken, ingav storhetstankar. Man ser nu nya, kromosomliknande plantor växa upp, som blir träd.

I litteraturen som gavs ut av pingströrelsen på tjugo- och trettiotalet och den som ges ut idag, kan konstateras att visst

härleder man till samma rot, men någonstans skedde en mutativ förändring. Det lilla Filadelfia har blivit ett jätte-Laodicea.

Jag har aldrig kunnat förlika mig med tanken på samfund och organisation. Jag har i panik flytt organisationer, för jag vet att de har sin egen dynamik. Släpps den loss, kommer den att genom sin byråkrati ta väldet. Det som kanske i en tid av expansion var nödvändigt av förordningar och ordningar, blir betungande i ett stadium av återhämtning, då man istället för att vårda det inre livet måste satsa alla krafter för att klara de yttre formerna.

Det räcker inte längre med offer och bön. Man måste söka andra metoder för att klara av de yttre anordningarna. Och då blir det kommers eller subventioner. När man nått det stadiet, har man växt bort ifrån offerlivets hemligheter. Då ger man av sitt överflöd, och engagerar sig på fritiden. Vi får vara tacksamma när Gud slår sönder oss så att församlingen inte blir något träd som fåglarna kan bygga bo i.

Fåglarna är villfarelserna som auktoriseras genom förvärldsligade och sekulariserade kyrkosamfund som står på väckelsens rot. Den hämtar näring ur sin historia, ur den jord, som den en gång placerades på. Hämtar näring, men tjänar helt andra syften. Det är sannerligen inte betydelselöst om vi är en växt eller har blivit ett träd som ger utrymme för dessa fåglar, som lever och när sig på det vete såningsmannen kastade ut, men som föll på stengrunden.

Allt det oäkta har sin förutsättning i det äkta. Utan det äkta skulle ingenting oäkta existera. De stora, väldiga organisationerna har sin förutsättning i det lilla, roten utan vilken de inte kan existera. Dessa väldiga världskyrkor som växer fram, får sin näring från väckelseroten som står på den bearbetade jorden, gödslad genom Guds Ord och den helige Ande.

I detta sammanhang tar Jesus upp ytterligare något, som på ett påtagligt sätt belyser ett betydelsefullt område, Matteus 13:33:

"En annan liknelse framställde han för dem: 'Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.'"

Vi har talat om åkern; det äkta och det oäkta. Och om växten, som blir träd. Båda slagen på samma åker. Båda på samma rot. Men nu handlar det om en surdeg, som en kvinna blandar i tre skäppor mjöl. Detta är en väldigt onaturlig handling. Surdeg är ingenting annat än gammal deg. Antingen gräddas degen i ugnen, eller så lagras den till surdeg. Antingen blir degen bröd för hungriga, eller surdeg. Man blir surdeg genom att förbli som man är. Enda sättet att bevaras ifrån surdegens effekter, är att genom förnyelse bli vad man skall vara.

Jesus vill illustrera hur mjölet på ett så tidigt stadium som möjligt blev förstört, och förlorade alla möjligheter att bli vad det egentligen skulle vara.

Kvinnan tog inte all surdeg som fanns på jorden och kastade den i allt mjöl som existerade. Hon tog det lilla som hörde hushållet till. Det här handlar inte om de jättelika kyrkorna, som uppträder volymiöst och mäktigt. Här är det den enkla, lilla församlingen. Det lilla Filadelfia blir genom en riktig undervisning bevarat, och blir inte något annat än vad det är avsett att vara. Det förnyas ständigt i processen fram till fullkomningen.

Surdegen är bilden på en sorts kristna. Mjölet är bilden på en annan sorts kristna, som har bevarat äktheten. Det är malt, pulveriserat, krossat.

Vad ser vi i kristenheten idag? Traditioner och surdeg finns precis överallt, och kastas in så fort det börjar komma fram

något av det uräkta, det lilla, krossade, tillintetgjorda. Väckta människor börjar söka Gud i ödmjukhet och bedja. Mjölet är bilden på den förkrossade människan. Tre skäppor - det talar om spisoffret, som skulle bäras fram inför Gud. Det hade en speciell funktion för gudstjänsten, men också för gemenskapen, och det skulle vara absolut fritt ifrån surdeg. Men de kristna i vår tid kommer surdegs-jäsande och uppblåsta till sammankomsterna. Gud kommer aldrig till. De har varit i kontakt med den kristenhet som lever på gamla upplevelser och historiska erfarenheter. Alla har alltså något samband med mjölet, men istället för att bli gräddat till bröd, blev det surdeg. Hela kristenheten är full av denna surdeg. Så fort en liten ansats av färskt, nymalt mjöl uppenbarar sig, så är kvinnan där för att kasta surdeg i mjölet. Hon nöjer sig inte med att låta det stå oförstört och utvecklas i överensstämmelse med Guds plan.

Kvinnan kommer när säden är mald till mjöl. När själen är förkrossad, och man längtar efter Gud så att man kan förgås. Då kastas detta sura in för att ta bort äktheten i bönen, förkrosselsen, tillbedjan och ödmjukheten. Då börjar jäsningsprocessen. Man jäser och surnar. Hur kan något som började så bra, sluta så illa?

Tänk om Gud hade fått lyckas med alla erbjudanden, som han givit genom människor som överlämnat sig åt honom och i förkrosselse gått inför hans ansikte! I bekännelse, ånger och nöd. Tänk, om han fått lyckas genom dessa ödmjuka människor, som är färdiga med sig själva, reducerade till mikroskopiska små pulver - som små senapskorn. Ingenting att visa upp eller briljera med. Om Gud fått lyckas.

Men så finns hela hopen av gamla, förvarade erfarenheter, som legat lagrade i kristenheten och förs fram vid lämpliga, högtidliga tillfällen. Göm ingenting av det du har upplevt. Lämna det genast! Se till att alltid ha något nytt och

färskt; friskt och levande. Annars blir det så lätt surt. Och då börjar jäsningen, uppblandningen. Till slut blir allt förstört.

Vi måste lära oss lagarna, som har med ursprung, natur, utveckling och tillväxt att göra. Det är fråga om liv och organism. Inte organisation.

Kvinnan kastade surdegen av vårdslöshet eller med avsikt. Hon är bilden på visdomen och kunskapen. Den lagrade och konserverade. Den som blivit sur. Det är väldigt lätt att surna. Man hör det på bönerna och vittnesbörden. Ödmjukheten går förlorad och blir en slags bitterhet. Något väsensfrämmande. Det är gammal deg, som magasinerats i förråden, istället för att gräddas i ugnen.

Det är lätt att bli sur. Man möter och ser saker och ting. Upplevelser, händelser, människor, och förlorar förståelsen för att dessa upplevelser är en del av reduceringsprocessen. Gud håller på med oss. Mal ner oss.

I bibeln är det klart uttalat om fariséernas surdeg, sadducéernas surdeg, Herodes' surdeg. Olika slag av surdeg, som är bestämda till namnet. Sadducéernas surdeg - förräderiet. Fariséernas surdeg - egenrättfärdigheten, högmodet och girigheten. Herodes' surdeg - maktbegäret.

Kvinnans surdeg är ett nytt område. Det är kristenhetens surdeg, som hon slänger in i varje ny skäppa. Varje ny väckelse står hon färdig med sitt förråd av surdeg. När Gud krossar människorna för att få dem mera ödmjuka så att de börjar ropa om försoning och förlåtelse, är de förkrossade. Guds Ande är över dem. Då kommer kristenheten smygande med sin surdeg, och slänger in den på ett tidigt stadium för att förstöra. När så jäsningsprocessen börjar, säger de: Där ser ni hur dom är!

Det är lätt att surna genom kristenhetens surdeg, så att man likbildas med den och får babyloniska kännetecken på

mångguderi och avguderi på alla områden. Man måste kämpa till blods för att bli fri den influensen. Det finns ingen annan möjlighet än att hålla denna kvinna på avstånd. Man måste bli medveten om att hon finns, och ta upp kampen emot henne, så att man inte överrumplas då det är för sent och mjölet redan är surt. För då måste det ställas åt sidan, och Gud måste börja på nytt med ett annat folk.

Vad vi behöver i varje tid är en väckelserörelse som, rycker oss upp ur passivitet och försoffning, och lär oss prioritera det som är viktigt. Den som prövar sig inför detta budskap, kan inte komma undan en oerhörd, försmäktande känsla av otillräcklighet. Här finns ingen möjlighet att gömma sig bakom surdegsupplevelser - sextiotalets surdegsupplevelser, som var så bra då de var på mjölstadiet, och som bakades till bröd för skaror av människor. Men det som blev kvar, det gömde vi i våra förråd och tänkte: det här skall jag ha för mig själv! Det har vi burit på tills det utvecklats till en ordentlig jäsningsprodukt i vårt väsen, så att allt som rör sig i vår andliga värld för oss bara är sextiotal eller sjuttiotal. Vi har våra årtal där vi ständigt hämtar ny näring.

I Uppenbarelseboken ser vi ytterligare sammanhanget. Detta är nämligen bara initialskedet. I Uppenbarelseboken ser vi slutresultatet. Mognaden. Om vi låter oss gripas av Ordet, kommer Herrens Ande att tända eld på gammalt bråte, så att det brinner upp, och vi fylls med ny kraft och härlighet. Han vill tända oss med en eld som gör oss till brinnande, levande och fungerande kristna.

Vi har läst om skördetiden. Tidsbestämda operationer som sätts in i sitt rätta, nödvändiga sammanhang. Det är inte tillfälligheter som avgör, utan skeendet är lagbundet. I Matteus 25 fortsätter Jesus undervisningen: *"Då skall det vara..."* Den liknelse som följer, går inte skilja ifrån sin bak-

grund och sitt sammanhang. Man måste avläsa förhållandet bland de tio brudtärnorna utifrån Herrens tjänare, som hade i uppgift att ge Guds folk mat i rätt tid, men istället började slå sina medtjänare och söka sitt eget.

Tjänaren var kluven, med delad håg. Han tjänade sig själv och egna syften, och samtidigt försökte han tjäna Herren. Då hans herre kom, sade han: *"Hugg honom i stycken"*. Hans kluvenhet blev uppenbar. Och han delades i lika många beståndsdelar, som han var splittrad i sitt väsen. *"Då skall det vara..."* Tio gingo ut. Det handlar om hela kristenheten.

I varje generation har människor brutit upp. Alla som reser sig upp och går ut, har messiasförväntningar. Lutheraner, baptister - alla har sitt advent. Några har ett överflödsmått av andens liv. Andra har brist. Vad beror nivåskillnaderna på? Vi läser i Uppenbarelseboken om församlingen i Laodicea: *"Därför att du är ljum skall jag utspy dig ur min mun."* Inte kall, inte heller varm. Att vara ljum innebär att ha vissa grader av energi, men inte tillräckligt. Det finns kristna, som har energi till att göra sådant som är typiskt för dem som vill följa Jesus. De har energi för vandringen, men de har inte kraft som räcker för att ryckas upp när Jesus kommer. Många är med i uttåget. De har olika kristusföreställningar. Somliga har baptisternas kristusbild, men har inte sett fullheten. Och eftersom de inte sett fullheten, har de inte känt sig uppfordrade att övervinna försumligheterna. Varför är man försumlig? Det beror på bristande energi. Den som inte har tillräckligt med energi, lägger ting åt sidan, som han menar inte är så viktiga. I varje fall inte för ögonblicket.

Kanske du inte har tillräckligt med energi. Du har tröttnat. Herrens tjänare var kluven, han gav dig en del - men inte helheten. Kristusbilden är stympad, beskuren, begränsad. Den uppfordrar dig inte att vara ivrig att undfå de andliga gåvorna. *"Faren efter helgelse, ty utan helgelse kan*

ingen se Herren". "Varen ivriga att undfå...". Var finns ivern? En bristande iver markerar för litet energi. Man är inte medveten om detta, och därför nöjer man sig med ett halvdant liv.

Även om man klarar av vandringen tillsammans med övriga kristna, så är man inte redo vid uppryckelsen. Vad är det som fordras för att bli uppryckt? Den ande som bor i oss skall förvandla vår förnedringskropp och ikläda oss härlighetskroppen. Vi har Kristusideal, vi har gemenskap. Vi följer med, har vårt advent och predikar att konungen kommer. Var och en väntar på konungen, på sitt sätt. Man är i rörelse med olika aktiviteter: Arbete, mission. Men energin räcker inte till för uppryckelsen. Man har inte känt det angeläget och nödvändigt med ivern. Faren efter. Söken av hela hjärtat. Så prioriterar man på fel sätt, och tänker: Bara jag är med i verksamheten och gör si eller så, blir jag en god kristen. Så förstår man inte att det som är nödvändigast är att ha överflödslivet.

Vad är kännetecknande för överflödslivet? Säger jag att det är tillbedjan, så kan vi göra tillbedjan till en slags formel. Säger jag att det är tacksägelsen, så gör vi tacksägelsen till en formel. Det finns ingen möjlighet att säga vad som är speciellt kännetecknande för överflödslivet, för det som rör detta liv är inte sådant som syns i gemenskapen, men det som visar sig i uppenbarelsen.

När ropet ljöd: Se brudgummen kommer, då visade det sig att hälften saknade olja. Det var i mognaden man såg skillnaden mellan det äkta och det oäkta. Inte i början, inte i tillväxtprocessen, men vid skördetiden. Så är det också här. Frågan är: Har vi liv? Inte till att klara av mötesverksamheten. Inte för att vara med i offerinsatsen för själavinnande, men har vi liv och energi för uppryckelsen? Söker vi liv för att bli själavinnare? Om vi, liksom Paulus, sträcker oss framåt för att nå fram till uppståndelsen ifrån

de döda, då kommer själavinnandet som en naturlig följd. Genom det korta perspektivet, närheten till Jesus Kristus, tvingas vittnesbördet fram. Om Jesus är levande för oss, om hans tillkommelse är verklig, då är det inte svårt att vittna om Honom. Då är det inte svårt att vara med i mötena, vittna och tjäna. Då känner man: Herre, jag måste vara med!

De tre liknelserna vi tidigare studerat handlar om det organiska livet och naturens lagar. I denna fjärde, handlar det om tio jungfrur som tog sina lampor - rörelse, aktivitet, vandring. De prioriterade rätta uppgifter på ett riktigt sätt. Medvetandet om att Jesus kommer, hjälper oss att leva i detta tillstånd av uppbrott, hemfärd. I varje situation måste vi pröva oss om vi är redo att möta honom, och se till att vi har livsöverflödet. Hur är din livsstil och din gudstjänst, med avseende på ljus, värme, energi? Har du kraft för uppryckelse och hemfärd? Då har du också kraft för vittnesbörd och tjänst. Där ligger hemligheten!

Bekämpa henne

Uppenbarelseboken 18 har i vår svenska bibel rubriken *"Babylons fall"*. Uppenbarligen är denna händelse något som himlen längtar efter. Det vidriga med Babylon är inte främst dess storhet och aktivitet i och för sig, utan resultatet hon åstadkommer. *"Därefter såg jag en annan ängel komma ned från himmelen. Han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet."*

Himlen är den enda kraft som har förmåga att uppenbara vem denna kvinna är. Hon kan inte avslöjas med köttslig nitälskan eller mänsklig indignation. Sådant leder inte fram till något annat än hämndaktioner och nya mord. Den enda makt som har förutsättningar att radikalt och slutligt göra upp med denna mångtusenåriga maktkonstellation, är himlen. Babylon representerar ändå inte den högsta och största digniteten. På jorden har hon en väldig förmåga att bli betraktad som en konungslig drottning, som tronar vid stora vatten. Men då ett himmelskt sändebud skall kungöra sanningen om hennes slutliga dom, då är det en ängel som får uppgiften. Herren Jesus Kristus gör det inte själv.

Solkvinnan är något annat. Hon har solen till sin klädnad och månen under sina fötter och är bekransad med tolv stjärnor. Solkvinnan är av himmelen men har sin funktion på jorden. När hon blev trängd, började hon inte strida med draken, utan utrustades med örnens vingar. Så lyfte hon från dessa domäner och flög ut i öknen till den plats, som reserverats för henne där. Hon lever där i isolering, avskildhet och förbidan. Solkvinnan står långt högre och har mycket större värdighet än kvinnan som tronar vid stora vatten. Hon är äkta, sann och förblivande.

En ängel från himlen kom ner och upplyste hela jorden.

Människan har inte ljus nog att avslöja lögnen i alla dess förföriska former, och därför blir hon bedragen. Just på grund av det mörker som existerar i tiden, har skökan lyckats med sina ohyggliga illgärningar. Den största synden omnämns i kapitlets sista vers: *"Du, genom vars trolldom alla folk blevo förvillade."* Denna trolldom är det värsta av allt, för kvinnan gör ju anspråk på att representera frälsning, befrielse, kultur, människovärde, framtid. Med detta har hon fångat mänskligheten till sina mässor, högtider och gudstjänster.

Århundraden och årtusenden avlöser varandra. Människan fortsätter sina religiösa ceremonier, men allt eftersom människorna utvecklas intellektuellt och teknologiskt får de stabilare socialt mönster, och söker sig vidare ut på nya äventyr. Fångas i ockultism och spiritism. *"Du har blivit ett tillhåll för vederstyggliga fåglar"*. Gud är vred. Så vred, att han ställer krav på sitt folk att vedergälla skökan. För att kunna verkställa denna vrede, måste vi vara medvetna om vilket slut som kommer att drabba denna sköka. Det gäller att ha en klar och sann vision.

Beskrivningen av Babylons fall börjar med *"Fallet, fallet är det stora Babylon"*. I nästa moment ljuder maningen: *"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk"*. Man kan väl inte dra ut ifrån något som redan fallit och fördärvats? För att kunna bryta upp och gå ut, måste man ha klart för sig hela bakgrunden och utvecklingen. Vi kan inte bedöma tingen utifrån det vi ser nu av den makt och myndighet denna fallna kvinna representerar. Vi handlar utifrån vad bibeln säger om hennes slut. Utifrån detta perspektiv kan vi rädda både oss själva och andra från hennes välde.

Vi skall inte bedöma utifrån det ärkebiskopar och påvar håller på med nu. Det kan se ut som om de är fredsapostlar och representerar freden och de krafter som skall ena mänskligheten: Strävan till enhet, fred, jämlikhet. Det verkar så imponerande, och den kristna församlingen kan tänka att

den inte duger till någonting i denna process. Men vi skall inte handla utifrån vad vi ser nu, utan i enlighet med vad Gud har uppenbarat genom ängeln. Alltsammans kommer att sluta i katastrof för hela mänskligheten. Denna förfärliga sköka kommer att dra med sig hela mänskligheten i det helvete hon själv har berett. Därför kräver himlen att Guds folk skall draga ut ifrån henne. Det måste bli ett klart ställningstagande: Uppbrott och uttåg. Vi markerar distans.

Det räcker emellertid inte med att draga ut ifrån henne. Vi måste också börja bekämpa henne. Det står klart och tydligt skrivet: *"Vedergällen henne vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar."* Vem är det som får denna order? Det är för sent att vedergälla skökan när ängeln utfört sitt slutliga uppdrag och kungjort att Babylon fallit. Det är nu vi skall vara med och förbereda sammanbrottet. Det gör vi genom att informera människorna om vad denna ärkehora representerar. Vad hon mest av allt hatar, är att bli avslöjad. Hon kunde leva vidare och härska genom lögnen. Men då ängeln kom och ljuset uppenbarades, störtade hon samman.

Vår uppgift är att avslöja henne. Pina henne. Det finns ingenting den babyloniska skökan fruktar så mycket, som sanningens ljus. Det enda hotet mot henne, är den profetiska uppenbarelsen. *"Säll är den som får taga hennes späda barn och krossa dem mot klippan"*, sjunger psalmisten. Inte livnära, men krossa. Den som krossas mot klippan, kan bli frälst. Det är bättre att falla på klippan och bli krossad, än att klippan faller över oss och vi blir tillintetgjorda.

Det hat och den vrede, som finns i Guds hjärta, måste få plats och utrymme i hans församling, i våra hjärtan, och förverkligas i relationerna till denna falska drottning.

"Vedergällen henne vad hon har gjort". Vad är det

hon har gjort, som är så fruktansvärt? Det står att hennes synder räcka ända upp till himlen. Hon kan inte komma längre. Hon har forcerat alla spärrar, kommit in på nya områden och etablerat nya kontakter. Guds söner och människornas döttrar i pervers förbindelse.

"Låt oss bygga ett torn, vars spets räcker ända upp till himmelen". Sådan är människans ambition. Bygga sig ut ur fattigdom, sjukdom, trångmål, och med makt demonstrera inför sig själv och inför den osynliga andevärlden att hon är suverän. Hon vill nå ända upp till den slutliga tryggheten, auktoriteten och myndigheten. Det har varit människans strävanden, som tagit form alltsedan Nimrod byggde den första staden.

Skökodrottningen har mångtusenåriga rutiner och erfarenheter. Hon har härjat och fördärvat i mänskligheten. Hennes mest framträdande uppgift är att hon förvillar alla folk genom sin trolldom. Hon paralyserar människorna på olika sätt med sitt bedrägeri. Hon har förvillat längtande själar som sökte Jesus. Istället för att komma till Jesus, kom de till kyrkan, som tog hand om dem i sin fruktansvärda människohandel och band dem med religionens bojor.

Det går relativt lätt att bli befriad från det egyptiska oket, men det är nästan omöjligt att komma ur det babyloniska. Alla, utan undantag lämnade Egypten. Men det var en försvinnande liten procent som lämnade Babylon efter fångenskapstiden. De flesta var så acklimatiserade, att de inte kunde tänka sig något bättre. För dem hade tillvaron vid Babylons floder blivit paradiset. De var förvillade. Jerusalem hade ingen attraktionskraft, inte heller templet. Återtåg var otänkbart.

Men det var några som grät när de såg utvecklingen. När de såg hur skarorna rotade sig allt djupare i den Babyloniska myllan, och acklimatiserades. De som upplevde främ-

lingsskapet grät och ropade ut: Det här är inte vår stad, det är inte vårt hem! Och de sådde med tårar. När frihetsediktet kungjordes, utgjorde dessa en liten kvarleva som reste sig och med jubel tågade tillbaka till Jerusalem.

Det är fasansfullt hur Babylons ande rotar människan i världen och får henne att bygga paradis i tiden, för att med egna resurser skaffa sig frälsning - inte från synden, men från problemen som är andrahandsverkningar av synden. Människan ser bara på symptomen och kämpar för att befria sig ifrån dem. Hon får hjälp av denna skökodrottning, kyrkans sakrament, nådamedel och mysterier. Skaror av våra grannar och vänner kommer aldrig till himlen. De går förlorade. De sökte Gud, men fångades upp av kyrkan och hamnade i babylonisk fångenskap som de aldrig kommer ur. De följer med detta system i fördärvet.

Om jag ser att mina närmaste blir bedragna, måste jag ju gripas av vrede. Jag kan inte vara likgiltig åskådare och bara registrera att millioner människor av denna förbannade skökokyrka vilseförs, binds, fördöms och får sitt andliga tillstånd permanentat i ett evigt mörker.

Det är vår uppgift att på Ordets maning inte bara lämna Babylon och markera distans till henne, men bekämpa henne. Att bekämpa, är att låta det himmelska ljuset lysa genom det profetiska ämbetet. Detta innebär lidande. Denna hora har dödat Jesu profeter och de heliga i alla tider. Genom allt som beskrivs av hennes kapacitet, kvalitet, egenskaper och karaktärsdrag, utrustning och resurser, ser vi att en flod flyter fram. Det är de heligas blod.

Denna kulturdrottning, denna religionshärskarinna är ingenting annat än en mördare, som i all sin civilisation är en primitiv kannibal, som inte står ut med sant liv, utan slukar det så fort det uppenbarar sig. Många andedöpta kristna håller sig undan av feghet eller någon slags förbindlig och

falsk ödmjukhet. En sådan opportunism blir orsak till att skaror av människor istället för att möta Jesus Kristus får möta kyrkan, och går förlorade. Vi måste i bön bestorma himlen för att bli utrustade till att frimodigt resa oss upp och bilda bålverk emot henne.

Statliga serviceorgan

I boken "Så minns vi Lewi Pethrus" hävdar en av författarna med stor glädje och tacksamhet följande: "Det lilla senapskornet blev ett stort träd". Så utvecklas i boken hur det lilla senapskornet blev det stora trädet. En historisk skildring, som är så tillrättalagd att läsaren inte blir informerad om faktiska förhållanden; och därför är denna bok farlig. Man informerar inte om det som profilerat pingstväckelsen, det som är typiskt och kännetecknande. I stort sett avskär man allt annat än tungomålstalandet, och gör då tungomålstalandet eller andens dop till det mest väsentliga i pingströrelsen. Därmed har man undvikit en hel del svårigheter.

Samtidigt kan man inte komma undan de ekumeniska frågorna helt och hållet, och andra frågor, som alltså har direkt samband med pingstväckelsens framträdande i detta sekels början. Denna bok är ett exempel på hur man kan använda historiska uppgifter för att vilseleda människor. Den är tillrättalagd för en kommande generation pingstungdomar, och skildrar helt skilda epoker. Gränserna kan markeras på olika sätt.

Under 30-talet pågick en ganska genomgripande förändring, betingad av det faktum att Filadelfiaförsamlingen i Stockholm hade byggt Filadelfiakyrkan.

Med detta började en ny epok. I förlängningen av den epoken kom frågan om det samhälleliga engagemanget. Man blev allt mera politiskt vitaliserad och medveten i församlingen. Det började med att man försökte få in några politiker i Stockholms kommun. Så småningom blev man också riks-politiskt intresserad, och försökte samarbeta med de etablerade politiska partierna. Då inte detta lyckades, bildades en politisk organisation - jag kallar den en religiös-

politisk bastard - KSA, Kristet SamhällsAnsvar. Pingströrelsen skulle så kanalisera de nya ambitionerna att kristna samhället.

Genom konkret historisk dokumentation, har jag här visat hur det gick till när kryddväxten blev det stora trädet. När den blivit det stora trädet, kom fåglarna, som slog sig ner i grenverket - det var de nya ideologierna och idéerna. Man fick nya kontakter, och så småningom utmärkte detta sig och möjliggjorde samarbete med vitt skilda samhällsnyttiga organ; exempelvis nykterhetsrörelsen och idrottsrörelsen. Allt detta var ju utomordentligt bra!

Skulle någon för trettio år sedan ha förutsagt att pingströrelsen skulle utvecklas på detta sätt, hade ingen trott honom. Men nu är det ett historiskt faktum. Innan en sådan förändring tar gestalt, måste den ha tagit form i människornas tanke och idévärld. Det uppstår en idé och önskan att genomsyra samhällets olika organ med kristendom.

Det äkta och det oäkta växer tillsammans på åkerjorden. Låt båda slagen växa tillsammans fram till skördetiden, säger Jesus. Men där dras gränsen. Vid mognaden måste skilsmässan äga rum. En del blir partiknippen. Resultatet av många väckelserörelser har blivit samfund och organisationer. Om nu kryddväxten blir ett träd - vad betyder det? Vad är det Jesus vill varna för, som är så farligt?

Vi har två bilder: dels det äkta och det oäkta som faller i samma åker; dels det naturliga och det onaturliga som växer på samma rot. Detta beskriver två företeelser i tiden. Alla samfund vi ser i vårt land idag, är genomsyrade av bibelkritik. De representerar socialetik och en massa annat, som har väldigt litet med ursprunglig kristendom att göra. På många sätt har den avsöndrat sig från sitt eget ursprung, fastän den har samma historiska rot och praktiskt taget lever och utvecklas genom den näring den får från sina röt-

ter. Så är det med rörelser av nyare datum.

Statskyrkan har flera århundraden på sin nacke. Man kan inte säga att statskyrkan har väckelsekristen rot. Den har en helt annan tradition. Statskyrkan är inget annat än ett ogräs, som kastats in i himmelrikets åker. Det katastrofala är att dess teologi är evolutionistisk. Väckelsekristen teologi är revolutionistisk.

Evolutionismen innebär att man predikar ett gudsrike som skall växa fram, utvecklas och fullkomnas. Då Guds rike har genomsyrat hela världen, kommer Konungen. Statskyrkans eskatologiska förkunnelse är alltså att Guds rike kommer genom utveckling. Världen utvecklas och gör framsteg, säger dess teologi. Därför har man naturligtvis ingen förkunnelse om pånyttfödelse. Guds rikes gränser är landets territoriella gränser, vilket innebär att den som är född i Sverige, svensk medborgare, är kristen, eftersom Sverige är ett kristet land.

Är Sverige ett kristet land? Naturligtvis inte! Det finns inga kristna länder på jorden. Det finns bara kristna individer. Den katolska kyrkan, som är moder till denna förfärliga frälsningslära, har ersatt personlig tro och omvändelse med sakrament. Så erbjuder man objektiv nåd och frälsning.

Massor av människor, som blivit väckta över sitt behov av frälsning, förlåtelse och försoning, möter kyrkan som erbjuder dem sakrament. Svenska folket kristnas genom barndopet, utan dopkandidatens personliga tro. Man lär att frälsningen verkar objektivt, ty dopet är inte en gärning utförd av en människa, utan en nåd given av Gud. Därför är det också helt ovidkommande om dopkandidaten äger personlig tro eller inte. Den objektiva nåden är verksam genom kyrkan, som fått denna fullmakt och är en frälsningsanstalt. Kyrkan garanterar och förvaltar dessa nådamedel, sakramenten.

Land efter land har med militär makt kristnats, och kyrkan har naturligtvis haft ett dominerande inflytande med avseende på staternas politiska sammansättning och inflytande. Tragedin ligger i det faktum att man rationaliserar bort hela frälsningslärans substans, och ersätter den med något, som ser likadant ut, eftersom det handlar om dop, frälsning och nattvard. Allt detta kopplat till Jesus Kristus. Man använder Jesus för att auktorisera villfarelsen. En villfarelse, som många gånger är så nära det evangelium han förkunnade, så att människor som inte är upplysta saknar förmåga att genomskåda den. De anammar den, vilket resulterar i att de i tro på kyrkan och dess sakrament förbereder sig för helvetet. De går evigt förlorade på grund av kyrkans falska frälsningslära.

Hur är det möjligt att koppla Jesu namn till något så väsensfrämmande för den frälsningsprincip som är framställd i hela bibeln? Man har tagit bort den personliga tron och omvändelsen, och lägger tyngdpunkten på kyrkan istället för hos individen, i sakramenten istället för på den personliga tron, på kyrklig moralism och fromhet istället för personlig omvändelse. Och så förkunnar man att på detta sätt skall Guds rike utvecklas och så småningom behärska hela världen.

Då kristendomen på detta vis har genomsyrat hela mänskligheten, då skall konungen komma - till de kristna staterna. Detta är logiskt; det finns ingenting som fattas med avseende på frälsningsläran. Men vad hjälper det om kyrkan är logisk i sin villfarelse.

Jesus varnar för den sakramentalistiska frälsningsläran. Sakramentalismen kräver klerikal myndighet. Som nästa steg kommer klerikalismen, prästväldet, som övertar den funktion som skall finnas i församlingens allmänna prästadöme. Klerikalismen gör människorna till mer eller mindre vilje-

lösa konsumenter av den undervisning kyrkan förmedlar. Passiva mottagare går till kyrkan för att där få frälsning. Frälsningsanstalten.

Statskyrkans lära har varit orsak till att de fria församlingarna i alla tider trätt upp i harm och vrede. De som väckts över att människorna går evigt förlorade med prästernas välsignelser, har gått ut med väldiga protester. Människor går förlorade med kyrkans sakrament. Människor går förlorade på grund av att de åberopar traditioner, ritualer, ceremonier och saknar personliga upplevelser. De måste förlita sig till något, som kyrkan skall utgöra garant för.

De går förlorade, och det värsta av allt: I Jesu namn! Därför att kyrkan har fräckheten att koppla Jesu namn till sina villfarande läror. Detta är förbannelsen. De använder Jesu namn och apostlarna som auktoriteter. De drar sig inte heller för att åberopa den urkristna församlingen, fastän varje normalt begåvad människa hur enkelt som helst kan konstatera, att det inte finns något exempel på att man tillämpat en sådan frälsningslära i urkristen tid.

Om vi lyckades neutralisera statskyrkan, skulle mycket vara vunnet! Hon är orsaken till alla splittringar. Hon är modern till alla vedervärdigheter.

Därför är det så viktigt att vi kommer till insikt om att det inte finns någon möjlighet inleda dialog eller allianser med denna sköka. Hon skall bekämpas - till institution, organisation och tradition.

Om vi vill vara en sund församling, måste vi först och främst avlägsna oss från statskyrkan, och därnäst från pingströrelsen.

Kan man vara något annat än hatisk emot den institution, som är orsaken till att miljarder människor gått evigt förlorade, därför att kyrkan istället för att erbjuda dem omvändelsens evangelium, bjöd dem ett frälsningsbudskap,

som band dem fast i babylonisk träldom, mycket värre än den hedniska de kom ifrån.

Jag har bett till Gud om nåd att få säga detta, så att alla snälla, rara, söta, goda människor kan ta emot det. Så att åtminstone någon blir frigjord, att inte alla blir förargade och tar anstöt. Det går så bra att tala i tungor och helbrägdagöra i statskyrkor och frikyrkor. Men tala om att statskyrkan inte är något annat än en sköka, som erbjuder en falsk frälsningslära - säg det, så får du se hur det blir med syskongemenskapen i fortsättningen!

De flesta människor har kommit in i kyrkan med förespeglingar om att de samtidigt som de skrevs in i kyrkan också skrevs in i Guds rike, vilket är en bluff! Man kommer inte in i Guds rike med några vattendroppar på huvudet. Skriften säger klart och tydligt att barnen hör Guds rike till. Det behövs inga religiösa ceremonier och ingen fadderinstitution som skall svara för det nyfödda barnets fostran och utveckling. Men det ligger en ohygglig makt i dessa traditioner.

Kyrkorna etablerar samarbete med alla religiösa organ som finns i samtiden. Samtidigt bevakar man noggrant sina revir. Man har alltså ett organisatoriskt samarbete. Detta samarbete har en ekonomisk bas. Man måste ha samarbete för att få ut statliga subventioner. En social bas för gemensamma sociala uppgifter, och en kulturell bas med studiecirklar för att utbilda medlemmarna i församlingarna. Så utvecklas alltså en bas för inomvärldsliga frågor. De teologiska frågorna lämnar man helt därhän. Man förenar alla goda krafter i gemensamma projekt, kyrkliga eller parakyrkliga. Det är så lätt att appellera till sådant.

Så bygger man upp samarbetsorgan som utövar ett ständigt inflytande och påverkar hela etablissemanget på horisontalplanet. Här är katolska kyrkan representerad,

Svenska Kyrkan, frikyrkorna, pingstväckelsen - en hel massa organisationer; samarbetsorgan, nämnder, kommittéer, som kan räknas upp i flera tiotal. Och de har sina trådar ända upp i Kyrkornas Världsråd.

Om det skulle bli väckelse här eller där, så blir det utbyte av fångar. De som inte gillar väckelsen, går till de kyrkliga samfunden, och de som gillar väckelsen, går till de friare. Man säger att de konverterar. Förr gick man utanför lägret för att bära Kristi smälek. Men nu konverterar man. Konvertera kan alla göra. Det är helt oförargligt. Katoliker kan konvertera och bli protestanter, protestanter kan konvertera till katolska kyrkan. Det är fint, bildat och modernt. Man är inte pingstvän längre, det smakar inte riktigt bra. Man blir karismatiker. Talar om pneumatologi. Andedop för akademiker. Vilken inbilskhet! Högmod, översitteri, snobberi! Och detta får fortsätta, för det är så roligt se prästerna bli folkliga, fria och glada.

Det är så roligt se biskoparna vara med i de frikyrkliga sammanhangen, och att alla kristna kan enas på en och samma plattform. Så kommer då var och en med sin Jesus. Kyrkans och frikyrkornas Jesus. De använder samma namn när de tillbeder, men menar helt olika saker. Eftersom de vistas i samma rum med sina kroppar, säger de! Vilken enhet vi har! Man behöver inte ha samma lära. Var och en har sin egen doktrin.

När man skall uttrycka gemensamma manifestationer så utgår alla från den egna trosuppfattningen och traditionen, och bekänner och beder tillsammans. Då är vi i alla fall i samma rum! Vi sjunger psalmer, som helst inte tar upp irriterande frågor. Psalmer som handlar om fåglarna i luften, blommorna och havet. Det som har med naturen att göra, miljörörelsen och vår indignation över upprustningen, stjärnornas krig och allt som finns på jorden. Så välsignar vi vår fredlighet och den kristna läran.

Om man inte kan ha gemensam nattvard, så kan man i alla fall nalkas idealet. Man kan ha Agape, kärleksmåltid. I det stora ekumeniska mötet i Västerås 1977 kunde man inte ha gemensam nattvard, för man kunde inte intercelebrera - ett fint ord för fint folk. Jag, som är döpt i anden och prisar Gud i nya tungor, kunde inte förstå vad intercelebration var för något. Så fick jag veta att det innebär att en präst som är ordinerad i en kyrka förrättar nattvard i en annan kyrka.

Allt det här är ju ingenting annat än spektakel! Men varför säger vi ingenting? Varför håller vi på och flirtar med kyrkorna? Varför är vi så passiva och tysta, när vi vet att med allt vad de sysslar med drar skaror till helvetet.

Ingen vill ha negativa förändringar i sin statistik, och därför gör man allt för att upprätthålla numerären - och helst frisera den uppåt. Särskilt som man genom subventionssystemet får ett antal kronor i bidrag för varje kyrkomedlem. Sedan dessa bidrag började delas ut, har det knappt förekommit någon uteslutning ur kyrkorna. Istället har man infört ett nytt begrepp: Vilande medlemsskap. Om någon är passiv, står han alltså kvar i matrikeln med namnet, och redovisas som bidragsberättigad medlem - men vilande. Det finns en hel del vilande medlemmar. En del har flyttat till Amerika och bott där i tio år. Andra dog för några år sedan, och är vilande medlemmar på annat vis...

Genom dessa bidrag har frikyrkorna blivit statliga serviceorgan på samma sätt som den ursprungliga statskyrkan.

Församlingstjänarna går in i sjukvården och kriminalvården - de blir sjukhuspräster/pastorer och kriminalvårdspastorer. Skolpräster/pastorer. Uppgifterna fördelas mellan frikyrkans pastorer och statskyrkoprästerna. Därmed tar alltså olika etablerade kyrkor hand om religionsvården, och då religionsvården vinner gillande och slår igenom i etablissemanget,

tonas det personliga vittnesbördet bort.

Religionen ombesörjs av betalda samhällsorgan. Präster och pastorer skall, vare sig de är frälsta eller inte, svara för religionsvård i alla möjliga anstalter. Det innebär att de övriga anställda funktionärerna skall tiga. Sjuksköterskor, ungdomsvårdens tjänstemän, kuratorer. Det är förbjudet att utöva religiös påverkan i sin tjänst. Religionsvården sköts via de officiella organen, som betalas av staten - alltså skattebetalarna!

I detta religiösa spektakel anpassar sig väckelsefolket. Istället för att bli statens kritiker, har man blivit statens religiösa serviceorgan.

Den väckelse som inte tar itu med dessa frågor, är ingen väckelse från Gud.

I Jeremia 6:16 läser vi: *"Så sade Herren: 'Ställen eder vid vägarna och sen till, och frågen efter forntidens stigar, frågen vilken väg som är den goda vägen, och vandren på den, så skolen I finna ro för edra själar.' Men de svarade: 'Vi vilja icke vandra på den.'"*

I det religiösa etablissemanget reagerar man politiskt. Med politiska bojkott-metoder, förtalskampanjer och andra typer av förföljelser och förtryck. Man ler charmfullt och inställsamt uppåt mot makthavarna, medan man hotar och förtrycker neråt mot de små minoriteterna som är svårhanterliga och oppositionella. Man vidtar alla möjliga åtgärder för att till varje pris kväsa och kväva deras reaktioner. Man gör sken av att de svåranpassade är villfarelse och sekterism.

Samtidigt etableras djupgående samarbete mellan profana och religiösa maktkonstellationer i det etablerade samhället.

I Guds församling gäller regeln att Herren ger seger genom få lika väl som genom många. Det kan aldrig vara fråga om statistik och numerär i Guds rike. Att de som är i

majoritet alltid har rätt. Det är inte bara pingströrelsen som säger "Vi är många", och därmed oemotståndliga. Så säger de homosexuella också. Det är ingenting annat än naturdrift och maktbegär som får människor att reagera så. Man vill hävda sig för att fortsätta förtrycka.

Vi behöver en Johannesväckelse, som bereder väg för Herren. En Johannesväckelse med profetisk dimension, rösten av en som ropar i öknen med genomslagskraft.

Jag tror inte på den etablerade kristenhet i någon form, men jag tror på Herren Jesus Kristus och det folk som följer Lammet vart det går.

Dragen ut ifrån henne

Den undervisning jag här presenterat är något som på ett alldeles speciellt sätt öppnar dörren mot framtiden. Inte för kyrkan och världen, men för församlingen. Det enda som ger oss hopp är det faktum att Jesus lever och att han har sagt att han skall ta hand om sin församling och slutfrälsa den i evig härlighet. Men vi är ännu inte framme vid målet. Vi är omgivna av fiender, och måste veta vilka dessa fiender är och vad de sysslar med. Fienden opererar på många olika plan.

I Upp. 18:1 upptäcker vi ett tidsadverbial, som markerar en speciell händelse som hör hemma i ett särskilt sammanhang: *"Därefter såg jag en annan ängel komma ned ifrån himmelen; han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet."* Då utropades det: *"Fallet, fallet är det stora Babylon"*. Detta är alltså slutscenen för Babylons historia. Därefter följer budskapet: *"Gån ut ifrån henne, I mitt folk"*. Kan man gå ut ifrån något som är fallet och borta? Om Babylon inte längre existerar, finns det då någon anledning att uttala en sådan befallning?

Denna maning ger oss besked om att förutsättningen för att förstå vad Babylon är, är ett himmelskt ljus. Ängeln kom ned och upplyste. Vi måste få ett himmelskt ljus, som avslöjar vad Babylon är, men också vilket slut detta Babylon får. Först då kan vi handla rätt i varje tid. Det gäller att ha ett perspektiv så att vi inte blir inlåsta i samtiden och bedömer Babylon utifrån vad det är just nu, eller hur det uppfattas av samtiden.

Det finns tusentals lyckoprofeter. De har sin uppfattning och sitt budskap om Babylon. De drömmer framtidsdrömmar och arbetar metodiskt och målmedvetet för att bygga

upp ett jordiskt paradis för mänskligheten. Målsättningen är att bygga sig ut ur alla svårigheter, som mänskligheten inte lyckats besegra med politiska eller religiösa insatser, och bygga sig in i himlen.

Den profana världens brist på resurser måste kompenseras med betydelsefulla insatser från just denna kvinna som kallas den stora skökan.

Upp 18:1 handlar inte om vad vi idag ser omkring oss, utan vad himmelen säger vid dess slutliga öde. Om vi har den bilden klar för oss, kommer vi aldrig att luras av de falska locktonerna, och kommer heller aldrig att försöka tillgodogöra oss de lockbeten, som detta babyloniska välde erbjuder.

Babylon har inte växt fram över en natt eller under en generation. Det är en mångtusenårig process som nu fullkomnas. Det har utvecklats på ett sådant sätt att mänskligheten ständigt uppfattat de resurser som hon representerar, som något synnerligen positivt och värdefullt. Därför att detta babyloniska välde är uppbyggt av element, som alla människor är förtjusta i och längtar efter. Det består exempelvis av politik, religion och konst, ekonomi och hantverk. Det handlar om diplomati, olika former av gemenskap och utbildning. I detta rike finns allt, som skapar makt, enhet och harmoni bland människorna.

"Därefer kom en ängel ner från himmelen". Och vad sker? Då detta babyloniska välde blir avslöjat, då störtar det samman, eftersom det är uppbyggt på lögn. Vad som behövs, är ljus ifrån höjden för att uppenbara vad hon representerar. Denna förfärliga konstruktion kan inte existera utan lögn, utan störtar samman då ljuset faller över henne. Ljuset kommer inte från Alexandria eller Rom, inte heller från Washington, London eller något universitet. Det kommer genom en himmelsk ängel. Hela det Babyloniska väldet, som inkluderar alla former av fallen religiositet, kan avslöjas en-

dast och allenast med himmelskt ljus. Därför behöver vi detta ljus.

Orsaken till att Babylon kunnat utveckla sig så ostört, är att detta skökovälde haft som sin speciella uppgift att utrota all profetia. Hon har pulveriserat, omöjliggjort, nedvärderat och utraderat det profetiska ämbetet. Denna fallna kvinna hatar sanna profeter, men samtidigt omger hon sig med lyckoprofeter, som är utrustade för att motsvara människors förväntningar av religiösa uppenbarelser eller erfarenheter på det ockulta området.

Jag blir gripen och vred på samma gång, när jag ser hur Herrens vittnen trätt fram i skilda sammanhang och under olika betingelser. Sedan har de mött fientligheten från skökan, som inte bara plattat till eller tystat ner dem, men även dödat dem. En ström av blod flyter rakt igenom hela historien. Heliga gudsmäns blod, profeters blod, blodet av dem, som reste sig upp med makt och myndighet, de som utan kompromisser och inställsamhet förkunnade för sin samtid "så säger Herren". Dessa gav inte endast ytligt besked om vad Guds vilja var, utan uppenbarade hans avsikt och plan med mänskligheten och skapelsen. Och de blev martyrer.

Den opportunistiska religiositeten är livsfarlig, ty den ger inte människorna vad de behöver, utan vad de vill ha. De som skulle vara Herrens tjänare faller undan för påtryckningar. Man inbillar sig att om man bara förändrar metoder och yttre former, eller använder sig av moderna medel, skall man vinna framgång. Så bygger man upp detta system, som ständigt får nya injektioner att avlägsna sig ifrån det ursprungliga och gudomliga, till att etappvis förvandlas och diaboliseras.

Alla ljumma, förvärldsligade kristna får vara ifred. De är tillräckligt många för att representera ganska stora kollektiv. Alla system, både kommunistiska och kapitalistiska, vill

ha religiösa element som garanti eller lugnande medel. Man vill tillhandahålla folket ceremonier, festligheter och terapier. Många har låtit sig formas så att de blivit folkets språkrör istället för Guds.

Det är så frestande att falla undan; bli en religiös, modern rörelse, som anpassas till de minimikrav människor ställer på religiösa upplevelser. Varje kristen måste vara indignerad och vred, annars slocknar elden. Den som är vred emot apartheid i Sydafrika är modern och opportun och en alla tiders predikant. Det gäller också att ha sympati för modern musik, ja, till och med lansera den moderna musiken, fastän den leder fram till regelrätt satanstillbedjan.

Det finns massor av religiösa Messiasgestalter och kristusförväntningar. Många adventsföreställningar där människor inriktar sig på att Konungen skall komma. De inbillar sig att genom evolution och framåtskridande skall jorden beredas för att ta emot honom. Detta är villfarelse. Man tror på det goda i människan, hennes möjligheter att mobilisera de goda krafterna för att besegra det onda och den Onde. Det finns liberal teologi, feministteologi, befrielseteologi. Teologier för öst och teologier för väst. Teologier för Europa, Amerika, Asien och Latinamerika. Alla dessa föreställningar skall förenas under en paraplyorganisation. Och där får de utrymme. En del med ockulta och spiritualistiska element, andra med karismatiska element, tungotal och profetia.

Guds folk låter sig inte luras av denna mobilisering, och ställer inte upp i deras rörelser, fälttåg och kamp. De står utanför. Den kamp vi hava att utkämpa är inte en kamp emot kött och blod, utan mot ondskans andemakter i himlarymderna.

Innan vi lärt käna den bakomliggande orsaken till det vi ser med våra fysiska ögon är vi odugliga till striden. Då för vi en endimensionell strid som inte kan sluta i något annat

än katastrof. Den katastrofen består vanligtvis i att vi avlöser ett ont regemente med ett ännu ondare. Det ligger i sakens natur och är ondskans egen dynamik.

Ängeln, som kom ned från himlen och upplyste hela jorden, ropade: *"Fallet, fallet är det stora Babylon."* Vi skall inte se oss omkring och testa rörelsernas styrka eller temperatur, eller låta oss påverkas av konjungturer och tillfälligheter, om det är populärt eller inte att vara en kristen. Vi skall följa Lammet vart det går. Ingenting annat är värt något.

Mycket av det vi nu ser växa tillsammans, växer bra på samma åker som ger näring åt både det äkta och det oäkta. Det som har äkthetens prägel representerar inte någon slutgiltig sanning om det goda. Det som är oäkta kan vara utomordentligt fint till formen. Vi får vänta tills mognaden inställer sig. Vid skördetiden markeras skillnaden. Innan Herren sänder ner sin mäktiga ängel från himlen för att kungöra den sista, slutliga domen över Babylon, så har han sänt sina budbärare med domsbudskap över jorden.

Domstider har gång på gång gått över hela kristenheten. Varje levande kristen har ett djupt behov att bedja med psalmisten: *"Rannsaka mig... se till om jag är stadd på en olycksväg!"* I Upp. 11 får Johannes en mätstång i sin hand och anmodas att mäta Guds tempel och de som fanns därinne. De som levde i centrum och hade verkligt gudsliv, underkastades prövning. Håller vi måttet? Har vi sann gemenskap med Gud? Förgården lämnades utan att mätas. Det som är tillspillogivet, behöver inte prövas. Varje kristen känner detta behov: Herre, rannsaka mitt hjärta! Inte med traditionella, kyrkliga metoder, med psykologi och terapi, men pröva mig med det mått som Ditt Ord utgör för varje enskild troende och för varje församling.

Gud har låtit skördetider gå över mänskligheten i varje

generation, och domen har alltid börjat på Guds hus. Den har lett fram till mäktiga, jordbävingsliknande manifestationer med djupgående förändringar i den religiösa topografin, ära vare Gud! Gud har kommit med sin makt och härlighet till människorna i varje tid. Han har utsett budbärare och de har fått skilja det äkta från det oäkta.

Somt har blivit knippen - partiknippen och organisationer. Annat har bärgats in i de himmelska ladorna. Måtte vi inte bli partiknippen, monument i tiden, varnande exempel på otro, fusk och falskhet. Gud vare lov för dem som inte har något namn på jorden, något som står kvar och överlämnas åt elden. Det som bärgas in i de himmelska ladorna förbliver.

Den som är inskriven och placerad i den himmelska världen skördas från åkertegarna. Han väntar bara på uppryckelsen, uppståndelsen. Han blir inte kvar på åkern, som en organisation som vårdas, skyddas och bevaras för kommande generationer. Väckelser kan man inte ärva. Antingen tar man emot den och blir frigjord, eller så fördärvar man. Men den som fördärvar Guds församling skall Herren själv fördärva.

Det finns redan en skara som är inbärgad, skördad och hemma. Vi vill inte göra sällskap med Babylon i dess sammanbrott och fall. Vi vet idag vad som väntar detta världsvälde imorgon. Vi drager ut ifrån något som nu ser imponerande, starkt och mäktigt ut. Alla folk är berusade, besegrade och besatta av hennes skökovin. Det starkaste, som någonsin existerat på jorden har nu nått sin kulmen.

Detta välde lämnar vi. För vi vet att den fallna kyrkans makt är skenbar. Snart kommer den som skall uppenbara sanningen om detta välde för dem som är kvar där. Ljuset faller - det ljus som församlingen representerar, mångmultiplicerat med avseende på energi, styrka och genomslags-

kraft. Budskapet som burits fram av Herrens budbärare i alla tider skall besannas. Budskapet, som de fick besegla med sitt eget liv.

"Dragen ut ifrån henne!" Vad skall vi lämna? Trygghet-en. Gemenskapen. Skyddet. Försvaret. Kulturen. Vi måste vara medvetna om att vi lämnar något stort, mäktigt, imponerande, accepterat, kultiverat och förfinat. Det störtar samman då det har fullkomnats och mognat. Det skall störta samman på en enda dag. Då ljuset uppenbarades, kunde inte lögnen överleva.

"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder." En fenomenal beskrivning av ett märkligt förhållande, som vi vanligtvis inte reflekterar över. Delaktighet genom närvaro!

Vad kan en levande kristen göra i en så totalt korrumperad och avfällig miljö? Ingenting! Det är fullständigt meningslöst att här komma med någon slags teologi, som skall reformera Babylon. Komma med surdegsteologi, och inbilla sig att surdegen skall genomsyra. Komma med kryddväxtteologi, och räkna med att kryddväxten skall bli det stora träd, vars grenar sträckes ut över hela världen.

Det finns ingen teologi, som på detta sätt kan åstadkomma sådana förändringar att de kan sanktioneras från himmelen. Partiknippena, organisationerna, är nämligen dömda genom sitt eget ursprung, sin onaturlighet. Ingenting av det Satan har presterat genom mänskligheten i världen skall komma in i himlen. Ingenting av förbannelse och elände, som denna förfärliga maktkonstellation av profan-religiöst har åstadkommit med kultur, religion och politik skall komma in i himlen. Det överlämnas åt elden. Där skall det för evigt tillintetgöras.

Ingenting av det som jorden betraktar stort, vackert och imponerande, det jorden tillbeder med ceremonier, liturgier

och konst skall komma in i himlen. Skaran, som står därhemma iklädd det vita linnet, har ingenting med sig från jorden utom det Jesus Kristus har gjort. Allt den representerar har sin upprinnelse och förutsättning i Herren Jesus Kristus. Därför har den också sitt slutmål i Honom. För dem är inte Jesus en dekoration, en fritidshobby, utan Livet. Gud har kallat oss att vara segervinnare. Vi lämnar något stort och imponerande bakom oss. Vi vill inte genom vår närvaro ha någon form av gemenskap med denna skökas avgrundssystem. Därför att det är gudsfientligt, men framför allt därför att det hatar Herren Jesus Kristus. Istället för den Jesus Kristus, som Gud sände, har den konstruerat en religion och framställt en Antikrist, som passar den opånyttfödda människan. Alla hennes ansträngningar går ut på att göra denna världen till ett paradis. Den vill möjliggöra frälsning utan korset, blodet och Anden.

"Dragen ut ifrån henne!" Det står inte att vi skall gå ut ifrån alla gemenskapsformer som finns. Det står dragen ut ifrån **henne**.

Det finns en annan kvinna, som man kan dela gemenskap med. Hon presenteras som solkvinnan. Hon är inte av jorden, som denna fallna kvinna, som klädd i scharlakansrött rider på vilddjurets rygg. Solkvinnan har solen till sin klädnad och månen under sina fötter. Hon har också en segerkrans av tolv stjärnor omkring sitt huvud.

Hon är **av** himmelen, men har sin funktion på jorden. På jorden konfronteras hon med draken. Om hon stannat kvar där draken kastats ner, hade hon blivit uppslukad. Men hon fick den stora örnens vingar, som lyfte henne till högre höjder. Med dessa vingar drog hon ut i öknen, till den plats, som Gud berett henne under en bestämd tid. Där fick hon sitt uppehälle, utanför och skyddad från drakens anfall.

Solkvinnan började inte strida på den nivå, som vi många

gånger gör. Hon fick örnens vingar. Det är bilden på ett fungerande böneliv, som lyfter Guds folk över förgängelsen. Över de lägre slagfälten. Det finns ingen naturlig styrka, som kan hjälpa församlingen att övervinna.

Det verkar nästan som om kristenheten åtagit sig uppgiften att kristna självaste Satan. Men hennes uppgift är ingenting annat än att befolka Guds rike. Fortplanta Guds rike genom nya födelser. Solkvinnan födde en son, som hotades att bli uppslukad. Då lyftes han upp. Detta är en bild på hur Jesus kom till sitt eget, men det fanns inget rum i härbärget. Det finns inget neutralt område på jorden, där Guds folk kan få en tillflyktsort och viloplats. När vi lämnat tiden, när all ävlan, tävlan och konkurrens tagit slut, när all kamp för makt och rättighet upphört, består endast det som är fött av Gud.

Den makt vi har emot oss idag är ännu starkare i morgon. Den kommer inte att reduceras, passiviseras eller neutraliseras genom ökat kristet inflytande. Denna onda makt tilltar, och den som inte handlar idag, om han hör Herrens röst, har nästan ingen möjlighet att agera vid något senare tillfälle. Kampen trappas upp. Det blir svårare och trängre, och man drabbas allt mera personligt.

Till sist har kampen nått den nivån att det inte längre rör sig om stormaktskonflikter i världen eller de kyrkliga striderna som nu inte verkar angå oss. Det kommer snart att gälla våra möjligheter att köpa bröd eller sälja våra produkter. Då det handlar om våra existensiella och personliga behov, är det inte längre fråga om religionsfrihet. Frågan är om vi skall kunna köpa mat.

Allt som nu ligger ute i periferin, kommer ner på ett jordnära och personligt plan. Varenda människa skall formas, präglas och förmås att frivilligt ställa upp, under förmenande att detta är det riktiga, bästa och nödvändiga för min

egen och mänsklighetens skull. Det gäller att bejaka, bekänna och tillbedja vilddjuret. Så säger Skriften. Men vad som gör detta möjligt, läser vi i Upp. 13.

Den ande, som personifierar denna komprimerade ondska, finns närvarande, och institutionerna är uttryck för skaparförmåga. I Upp. 13:4 läser vi: *"Och de tillbådo draken, därför att han hade givit vilddjuret sådan myndighet; de tillbådo ock vilddjuret och sade: 'Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det?'"*

Här är det fråga om ett erkännande man endast ger en mäktig gud. Vi fruktar för kärnvapen. Självklart. De hotar vår existens och kan förvandla hela jordklotet till ett globalt krematorium på någon timme. Det är fruktansvärt med tanke på barnen och deras framtid. I laboratorier samarbetar mänsklighetens mest framstående hjärnor för att hitta på de kusligaste förstörelsevapen historien känner till. Det känns otäckt att vår verklighet är sådan att vi praktiskt taget när som helst kan vara utrotade från fysiskt liv.

Det finns andra laboratorier, som har sina förutsättningar ur samma källor, samma debetsedlar, samma beviljningar och anslag från samma regering. De håller på med andra former av utrotningsmöjligheter.

Idag undrar vi vad aids kommer ifrån. Det finns en liten möjlighet att sätta stopp så att inte kärnvapenkrig blir utlöst. Men försök att få stopp på den epidemi, som nu sprider sig med en fart, som man måste gå långt tillbaka i historien för att hitta motsvarigheten till: Digerdöd och pest. Aids har inte med kärnvapen att göra. Det är ett virus, som fördärvar och förgör.

Det verkar nästan som om det går en aids-epedemi över hela kristenheten. Den har förlorat sitt immunförsvar mot världen, och därigenom sin livskraft. Kristenheten håller på att tyna bort. Vi har lärt oss vissa grundläggande åtgärder

för att skydda vårt lands gränser mot annalkande fiender. Men den här fienden forcerar alla gränser i alla församlingar. Den sprider sin smitta genom intim, andlig kontakt. Förstör det andliga försvaret. Resultatet ser vi i kristna, som inte har något skydd mot världen. De tynar bort.

Predikanter och andra församlingsledare gör allt för att hålla liv i verksamheten, men det går inte. Död och förintelse är det enda man har att vänta. Kristenheten går under, därför att den varit i närkontakt med fienden, som har ett fruktansvärt förstörelsevapen. Smittan överfördes under det ögonblick man njöt mest. Då man hade det som skönast tillsammans. Då man riktigt levde ut - då fick man ett dödande virus i kroppen. Kristenheten har förlustat sig tillsammans med världen. De kristna har blivit ett med världen, men tänker att vi har så starka vapen, vi skall inte duka under. Men så kommer en epidemisk smitta på ett område där vi är helt oförberedda.

Nu kanske vi anar varför Herren Jesus Kristus anmodat oss att avskilja oss i bön och vaka. Vaka - skydda gränserna. Vaka - inte bara för att skydda oss mot ondskan, men också inför det faktum att vid en tidpunkt då vi minst anar det, skall Herren komma. Han vill finna en vakande kristen församling. Stridsberedd, med hög andlig moral och kraft.

Herre, gör oss till en stad på berget! Lyft oss upp på ett sådant plan, att vi kan markera distans och skillnad till samtiden. Hjälp oss, så att vi inte låter oss påverkas av världens illuminationer och fyrverkerier; lockas av dess glans och ljushärlighet, utan bli en stad på berget, avskild för vår Herres räkning.

Hundratusentals människor är aids-smittade utan att veta om det. Och de kommer helt säkert att dö inom några år. Oberoende av vart de går eller var de är, bryts de successivt ner. Största problemet är att de smittade är smittobärare.

Det finns massor av kristna som är andliga smittobärare. De bryter ner tron. De pulveriserar visioner genom sin smitta av tvivel och närkontakt med ondskan. Genom sin avfällighet har de till och med ställt sina andliga gåvor i tvivlets tjänst.

Vi har idag fiender, som ingen generation före oss har haft med avseende på graden. Väckelserna, som drog fram över Europa under förra seklet, satte i stånd människor till fältsoldater; en trons armé. Visst hade de motstånd, men verkligen inte av den karaktär, som vi har. Mot oss står idag miljoner andedöpta avfällingar. Detta karismatiska block är värre än något annat, för det har ställt sin erfarenhet och kunskap, sina upplevelser i otrons och tvivlets tjänst. Det innebär att så fort vi kommer i närheten av detta block, blir vi vanmäktiga. Kontakten neutralserar oss. Den som är brinnande i anden och vill prisa Gud och tjäna Herren, blir nerkyld eller "normaliserad" till "lagom" temperatur. Mänskligheten älskar nämligen ljumheten.

Katastrofsituationen öppnar dörrarna för allt religiöst spektakel och kvacksalveri som jorden kan erbjuda. Kyrkan har ingen tröst, inget liv. Kristenheten står utan möjligheter att hejda den farliga smittan. Alla vill ta sig ur detta plågsamma nolläge, och därför släpps alla möjliga fenomen loss. Gurugestalter, astrologi, ockulta företeelser och horoskop. Människor söker efter vägledning, hjälp, tröst. Ända till satanstillbedjan. Babylon mognar.

Men Jesus lever! Det finns inga hjälpmedel vid teologiska fakulteter eller seminarier. Det finns ingen hjälp vid vetenskapliga laboratorier, inom filosofi, teknologi, psykologi eller psykiatri. Det finns inget hjälpmedel som kan köpas på apotek eller upplevas genom terapier. Och ändå finns ett hjälpmedel. Det är **Jesu blod.** *"De övervunno honom i kraft av Lammets blod."*

Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida emot det? Det blir en total kapitulation inför en maktkonstellation, konkretiserad och personifierad, vars like vi haft förebilder av genom hela historien, men som dock aldrig förr har trätt fram med den rustning och de resurser som nu tar form. Gudalik, mäktig, med lejontänder, som krossar allt motstånd och trampar ner den, som inte tillbeder och erkänner honom.

Men: *"De övervunno honom i kraft av Lammets blod"*. Det var draken de övervunno, den drake som ger vilddjuret sin makt och sin myndighet. På grund av ursprunget vet vi vad arten är och vad resultatet kommer att bli.

Vi läser i Upp. 12 att kvinnan stred mot draken och övervann honom. Babylon var i strid mot ängeln, på en annan nivå. Det beror på att detta är slutstriden för Babylon. Under processen på väg fram till slutet, har där pågått en evakuering. Solkvinnan fick sin plats i öknen, dit hon tog sig med hjälp av de vingar som gavs henne. Men om Babylon läser vi: *"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk!"*

Ut ifrån detta babyloniska väsende har det genom generationerna, ända tills nu, skett ett uttåg av heliga. En avfolkning av människor, som med sitt liv och vittnesbörd markerat distans i ord och gärning. Inte bara en verbal protest, utan ett uttåg. Väckta människor har satt sig i rörelse och dragit ut. Man har varit medveten om att detta världsrike går emot sin undergång. Och man har längtat efter staden med de fasta grundvalarna, ty i sitt inre bär varje levande kristen medvetenheten och visionen om en stad, vars grundvalar aldrig kan vackla.

I kontrast mot det välde, som skall störta samman, ser den kristne det nya Jerusalem, som förbliver, eftersom hon är född ovanefter, och det nya Jerusalem är den andliga människans moder, den plats där vi har vårt medborgarskap. Den kristne värderar det närvarande babyloniska väl-

det utifrån kunskapen han har om den stad som aldrig förgås.

Guds folk är som flyttfåglar. De känner tiden, och detta drar dem ut ur fångenskapen på ett speciellt sätt. Gud har sökt dem och lett dem ut i den frihet, som tillhör Guds barns härlighet. Denna rörelse, detta uttåg ur Babylons förgängliga välde har inneburit ett lidande och en kamp, som det inte finns möjlighet att beskriva i jordiska termer. Den skara som ligger gömd under altaret i höjden, väntar på en rättfärdig uppgörelse. Det ligger ett outsägligt lidande bakom martyrerna, vars heliga och rättfärdiga livsverk beseglades genom döden.

De inte bara stämplades, men behandlades som statsfientliga element, illgärningsmän, förbrytare, och dödades. Vi har inga möjligheter att med våra sinnen registrera vad detta innebär. Fysiskt lidande i sig är något ohyggligt, men det lidande martyrerna upplevt är inte i första hand ett fysiskt lidande; det är ett andligt lidande med en djupdimension ingen kan fatta förrän han själv får dela den. Om vi vill nå fram till uppståndelsen, kommer vi att få dela något av detta.

Hur kan vi vara så okänsliga, likgiltiga och oberörda av de ting, som borde appellera till våra mest mänskliga känslor? Ett lidande, som inte sanktioneras och manifesteras i medlidande, blir på något sätt meningslöst. Vi lider med och för Kristus. Inte bara i den meningen att vi lider med honom för att han hänger på korset.

Vi lider med våra syskon. Vi delar de fångnas lidanden. Detta är en dimension i vår erfarenhet som jag efterlyser, och därför är också lovprisningen många gånger ytlig. Vi har bröder och systrar som lider. Just nu sitter människor i fängelser runt om vår jord, exempelvis i diktaturstater. Man kan inte vara oberörd och okänslig inför deras ohyggliga lidanden, om man upplevt något av Jesu Kristi kärlek.

Jesus sade: *"Det I haven gjort emot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig."* Vi uppför oss många gånger, som om vi vore innestängda i en glasbur, beskådande, analyserande, registrerande och beskrivande. Om vi verkligen hade del i båra bröders lidanden, skulle vi ropa till Gud dag och natt, tillsammans med dem, som ligger under altaret och väntar på en rättvis dom. De har lidit för rättfärdighetens skull och är kränkta. Guds rättfärdighet kan inte acceptera att något sådant får förbli obestraffat.

Det måste komma en uppgörelse, och martyrerna längtar efter den uppgörelsen. Varför? Inte för att de är hatiska, men de längtar efter den frikännande dom som himmelens Gud skall kungöra över dessa martyrskaror, som blev dömda till döden av denna världens mäktige. De blev förödmjukade och kränkta, de fick möta vilddjuren och dräptes, eller låstes in i sinnessjukhus.

Hur kan det vara möjligt att ett sådant lidande får fortgå utan att Gud skyndar sig att gripa in? Om det varit den renodlade ondskan som agerat, så hade Gud snabbt gripit in. Men den maktkonstellation som åstadkommit det värsta lidandet för Guds folk, kommer från den kristenhet, som bär Guds namn.

Därför får vi finna oss i dröjsmålet. Kristenheten har i Guds namn etablerat förföljelser mot all levande och sann kristendom. De kristna har sin värsta fiende på sitt eget territorium, i kristenheten. Därför måste Gud och vi finna oss i att detta lidande fortgår fram till den dag då Gud skiljer vete och ogräs, definitivt och slutgiltigt. I sin eviga härlighet kommer Gud att kungöra vilka, som skall belönas med rättfärdighetens segerkrans. Vi väntar på dagen då Gud skall uttala den slutgiltiga domen.

Den fallna religiositeten har med hjälp av den profana vilddjursmakten framför allt förföljt profeterna. Rakt ige-

nom hela historien rinner en ström av martyrernas blod. *"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder."* Den som är med i detta system har solidariskt ansvar för förföljelserna mot de heliga. Alla dessa blodiga händer är ett resultat av de förfärliga konspirationerna mot Guds rike.

Översteprästerna besudlade inte sina händer med att röra vid Jesu kropp. De skriftlärde besudlade inte sina händer genom att själva mörda gudasonen. Nej, det fanns vilddjursknektar, redo att verkställa deras heliga beslut. Då de högsta, religiösa myndigheterna fattat sitt beslut om att Jesus skuller röjas ur vägen, fanns det romerska vilddjuret tillgängligt att verkställa domen.

Tänk, vilka väckelser det hade varit i vårt land, om inte kyrkorna stått ivägen! Vilken andlig kraft det funnits bland Guds folk, om inte profeterna utrotats! Men det stundar en uppgörelse. Martyrerna under altaret i höjden ropar. Vår himmelske Fader säger: Ge er till tåls, vänta en liten stund! Det finns också ett folk, som inte ligger under altaret däruppe, de som kämpar mot vilddjuret här på jorden och värjer sig för att till varje pris upprätthålla släktskapen och förbindelsen med martyrerna.

De vill inte förråda eller svika konungen och hemlandet. De strider emot ondskans väsende för att inte bli delaktiga i dödsdomen mot Jesus Kristus och alla hans vittnen. De vill inte stå bakom bannbullor, bojkotter, förförelser och förföljelser, som drabbat små och stora i Guds rike. Därför reser de sig upp i öppen och klar protest och markerar distans till kulturliv, religiositet, politik och ekonomi, som bygger upp det antikristliga system, som möjliggör en förföljelse i humanitetens namn.

Det står inte: Drag ut ifrån henne och skaffa er en viloplats där ni kan vara trygga. Nej, det står: Vedergäll henne!

Det räcker inte med uppbrott och uttåg. Man måste aktivt bekämpa Babylon. Vår uppgift är att pina henne! Vi skall göra precis som vittnena det talas om i Upp. 11. De var till plåga för jordens inbyggare, inte till uppbyggelse och förströelse.

Den kristna församlingens uppgift är att, om möjligt, plåga ihjäl denna sköka! Avslöja hennes lögner och förförelser. Avslöja hennes villfarelser och förfärliga missbruk av makten. Avslöja hennes Kristusfientlighet! Då plågas hon! Men sjung med i hennes psalmer, och hon kommer att acceptera dig, klappa om dig och ge dig vinet, det berusande högmodsvinet, otuktsvinet, som också är vredesvinet.

Ridån håller på att gå ned för sista akten. Scenen förändras. Snart, i mänsklighetens slutakt, kommer Jesus tillbaka. Gå ut och bekämpa skökan! Vedergäll vad hon har gjort!

Vår uppgift är inte att ställa upp mot apartheid i Sydafrika, vår uppgift är att solidariskt ställa upp för martyrerna i höjden. Det gör vi genom att vedergälla skökan här och nu, vedergälla henne allt lidande hon har åsamkat de martyrer, som brutalt, våldsamt och orättfärdigt dödades. Det är ingen tid för framgångs- och befrielseteologier. Det är tid för säck-, aska- och bot-teologi. Vi blir iklädda den sanna utrustningen, som inte är opportun, spännande och mystisk, men avslöjar hjärtats ställning. Säck och aska. Det kan se ut, som om detta leder till nederlag. Man kan bli nerslagen, tillintetgjord och till allmänt åtlöje för hela mänskligheten. Se hur vittnena ligger på Jerusalems gata. Passiviserade, nergjorda inför alla. Men vid sista styrkedemonstrationen träder vittnena ut ur dödens käftar, med förnyad kraft. Då finns inget mer att uträtta här, därför rycks de bort. Vänta dig inte att bli erkänd och rehabiliterad. Det finns ingen sidoväg. När tiden är inne och vi fullgjort vår uppgift, finns en väg uppåt. Den enda som återstår.

Måtte vi vara trogna intill slutet, utan svek och förräderi. Bekämpa Babylon! Det gör man inte med flirt och inställsamhet; inte genom att betala skatter till henne, som vi vanligtvis gör. Vår uppgift är att bekämpa skökan och hennes systrar. Verbalt, men också på annat sätt när det är nödvändigt. Genom protester skall vi vedergälla henne. Det gäller inte bara att tänka på martyrskapet för dem som gått hem.

Tänk på de miljarder som sökte frälsning, men hamnade i kyrkans sköte. De förfördes genom sakramenten och gick förlorade - i Jesu namn. Skulle denna ärkehora vara värd hyllning, applåder och stöt? Hon som är skuld till att miljarder människor i evighet kommer att förbanna prästerskap och kyrka, för att de med påståenden om att pånyttfödelse äger rum i barndop och befästes i konfirmation, letts till fördärvet. Detta smärtar mig mest.

Måtte Gud få ge oss en djupare känsla för dessa människor, så att vi i kampen inte spar oss själva, utan förstår att det är vår uppgift att rädda dem som släpas till avrättningsplatsen, att rycka dem ur dödens käftar och ur förförelsens fruktansvärda makter. Måtte Herren Jesus Kristus få smälta våra hjärtan, så att den härlighet som strålar ut ifrån korset också strålar ut ifrån våra liv på ett sådant sätt att människor får sann vägledning och orientering mot Golgata. En sann och verklig bild av Herren Jesus Kristus, och en mäktig upplevelse av hans uppenbarelse och uppståndelse.

Gud, bevara oss på kryddväxtstadiet, så att vi förstår att kryddväxtens uppgift endast är att producera de små senapskornen - dvs, producera ny tro. Senapskornet representerar krafter så mäktiga att de kan förflytta berg, maktblock. Kryddväxtens uppgift är inte att bli träd med grenverk där vederstyggliga fåglar bygger sina nästen. Den skall förbli kryddväxt och producera senapskorn, tron mångmultiplicerad och förnyad i varje kryddväxt! Låt oss bevara den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga.

Inte förfina eller förfuska den, men bevara kryddväxtkvalitén. Minst av alla korn, anspråkslöst, utan volym. Men med en kraft, som kan säga: Häv dig upp och kasta dig i havet!

I Jesus Kristus har vi kraft också emot den mäktiga stad, som vilar på sju berg. Vi kommer med kryddväxtteologin och säger till bergen: Häv dig upp, och kasta dig i havet! Vi avslöjar det babyloniska väldet, och uppenbarar det sanna Jerusalem, som är vår moder. Tiden vi har kvar är kort och dagarna få. Herre, låt dem bli fyllda av din uppenbarelse, så att vi intensifierade i vår tjänst, med ny och mäktig smörjelse kan tjäna dig! Amen.